

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Tredje behandling af lovforslag nr. L 36: Forslag til lov om ændring af forskellige love på Undervisningsministeriets område og om ophævelse af lov om de erhvervs-gymnasiale uddannelser til højere handelseksamen og højere teknisk eksamen. (Ændringer som følge af lovgivningen om de gymnasiale uddannelsers indhold).

Af undervisningsministeren (Ulla Tørnæs). (Fremsat 9/10 2003. Første behandling 31/10 2003. Betænkning 27/1 2004. Anden behandling 3/2 2004).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 103 stemmer (V, S, DF, KF, SF og KD) mod 6 (RV) (ved en fejlfestemning) og EL).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Forespørgsel nr. F 16:

Forespørgsel til statsministeren:

»Hvad agter regeringen at foretage sig for at efterleve regeringsgrundlagets ord om at tilrettelægge en mediepolitik, der bygger på informations- og ytringsfrihed, mangfoldighed og alsidighed?«

Af Mette Frederiksen (S), Aage Frandsen (RV), Søren Søndergaard (EL), Naser Khader (RV) og Bodil Kornbek (KD).

(Forespørgslen anmeldt 30/10 2003. Fremme af forespørgslen vedtaget 6/11 2003).

Begrundelse

Mette Frederiksen (S):

Den mediepolitiske diskussion i Danmark har sjældent koncentreret sig om så få navne og enheder som i dag. Gennem de seneste år er der sket en markant koncentration af ejerskaber og koncerner. Antallet af selvstændige dagbladstitler er raslet ned, og på tværs af medierne – altså radio, tv og aviser – er de tidligere fysiske grænser nedbrudt.

I Nordjylland er der praktisk taget kun ét mediehus tilbage. Noget lignende kan man se på den jyske vestkyst, i store dele af Sjælland, på Bornholm og også andre steder. Jyllands-Posten og Politiken er fusioneret, og Berlingske Tidende laver nu også radionyheder og er i øvrigt kommet på udenlandske hænder.

Udlandet spiller en stadig større rolle. Både den femte landsdækkende radiokanal og den delvis landsdækkende sjette radiokanal er solgt til udenlandske koncerner, en af dem endda til det globale medieimperium med Rupert Murdoch i spidsen. Stadig flere medier ejes af stadig færre mænd, og denne udvikling har selvfølgelig konsekvenser.

Regeringens politik på medieområdet bærer præg af tilfældigheder og ideologi. Lovinitiativerne har ikke handlet ret meget om indhold, til gengæld meget om for enhver pris at bryde monopoler. Indtil nu har konsekvensen imidlertid hverken været mere pluralisme eller mere kvalitet. Resultatet er snarere mere ensartethed. Det synes vi Sky Radio er et rigtig godt eksempel på.

Kl. 10.10

Ændringerne er foregået fuldstændig ukoor-dineret. F.eks. er de voldsomme besparelser på de lokale radio- og tv-stationer sket samtidig med opkomsten af en ny landsdækkende radio, der må antages at være en konkurrent på det eksisterende annoncemarked. Digitaliseringen er udskudt, og fremtiden for TV 2 er helt uvis.

Netop fordi mediepolitik først og fremmest er kulturpolitik, er der behov for en grundlæggende og bred diskussion om, hvad vi fra politisk side bedst kan gøre for mangfoldigheden og for medierne i det hele taget. Ytringsfriheden er det vigtigste og derfor også det mest centrale for diskussionen i dag, men et andet behov presser sig mere og mere på, nemlig reel adgang til at kunne ytre sig uden regeringens indblanding.

Vi er dybt bekymrede for de indskrænkninger i DR's redaktionelle frihed, der er åbnet mulighed for med medieforliget. Hverken politike-

re eller politisk udpegede bestyrelsesrepræsentanter skal blande sig i Danmarks Radios redaktionelle linje, hvad enten det drejer sig om programplanlægning, udvælgelse af nyheder eller fiktionens tilblivelse, f.eks. »Krøniken«. Det gælder for Danmarks Radio, og det gælder også for alle andre medier.

Den politiske opgave består af noget helt andet, og lad mig give et par eksempler: Vi skal sikre, at medier, der er underlagt public service-forpligtelser, også overholder disse; vi skal skabe udviklingsmuligheder for dagbladene; vi skal satse på en reel fremtidssikring af TV 2, og vi skal levere vores politiske bidrag til mangfoldigheden, også på lokalt niveau.

I regeringsgrundlaget står der, at regeringen vil tilrettelægge en mediepolitik, der bygger på informations- og ytringsfrihed, mangfoldighed og alsidighed. Det er et grundlag, vi kan tilslutte os. Men hverken mangfoldighed, alsidighed eller frihed kommer af sig selv, og vi giver nu bolden op; ikke mindst til pressens minister: Hvad agter regeringen egentlig at foretage sig for at efterleve sit eget regeringsgrundlag?

Besvarelse

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Selvstændige og frie medier er en uundværlig del af ethvert demokratisk samfund. Ytringsfrihed og informationsfrihed er fundamentet for folkestyret. Medierne giver borgerne mulighed for at deltage aktivt i samfundets beslutningsprocesser, og hver eneste dag bidrager medierne til mange handlinger og initiativer, der påvirker samfundsinteresser. Det sker ved formidling af nyheder og ved kritisk journalistisk årvågenhed.

Regeringen ønsker at bidrage til, at befolkningens medieønsker og mediebehov bliver tilgodeset bedst muligt. Det gælder kendte trykte og elektroniske medier, og det gælder nye medier som følge af ny teknologi. Det forudsætter reelle valgmuligheder, både inden for de enkelte former for medier og mediegrupperne imellem. Regeringen har tilrettelagt en mediepolitik, hvor der er plads til flere udbydere, der kan drive deres virksomhed på et forsvarligt økonomisk grundlag.

Dagbladene har en særlig betydning for den demokratiske debat. Forudsætningen er en flerhed af dagblade, som udvikles i takt med de teknologiske muligheder. For at fremme flerheden og udbredelsen af dagblade viderefører vi tidli-

gere regeringers politik, en politik, der har været bred opbakning til gennem årtier: Vi viderefører den nuværende ordning for moms på bladsalg og vil videreføre tilskud til dagbladsprojekter.

For så vidt angår tilskud til dagbladsprojekter, er der rejst en række spørgsmål om den nuværende ordnings administration, sagsbehandling og kriterierne i tilskudspraksis. Vi har nedsat en arbejdsgruppe, der skal vurdere behovet for justering eller ændring af ordningen, og dette arbejde forventer vi bliver afsluttet i april.

Regeringen vil endvidere som led i liberaliseringen af postvæsenet søge at videreføre dagbladenes distributionsordning via postvæsenet. Såfremt dette viser sig at være vanskeligt, vil vi søge hensynet til dagbladenes distribution tilgodeset på anden måde.

På radio- og tv-området har vi liberaliseret forholdene for de kommercielle stationer. Samtidig har vi styrket og præciseret forpligtelserne for Danmarks Radio og TV 2, bl.a. med hensyn til nyhedsudsendelser, børneprogrammer, omfanget af dansk dramatik og betjening af døve og hørehæmmede. Dermed skaber vi et mere ligevægtigt mediemarked med på den ene side public service-programvirksomhed, som lever op til kravene om alsidighed, mangfoldighed, kvalitet og hensyn til mindretal, og på den anden side en kommerciel sektor, der er robust nok til at yde de store public service-stationer reel konkurrence. Det er sundt for begge parter, at de har en modpart at spille op imod, og det giver flere valgmuligheder for seere og lyttere.

Kl. 10.15

Blandt de konkrete tiltag, der er gennemført, vil jeg pege på, at vi har fået to nye radiokanaler, som efter auktion sidste sommer begyndte at sende i november sidste år. Der er kommet nye stemmer og andre programtilbud til, det har vi grund til at glæde os over, og det er der også mange lyttere der gør. Sky Radio har næsten 1 million lyttere og Radio 100 FM omkring ½ million. Om kort tid udbyder vi også sendetilladelse til privat radio på mellembølge.

Som noget helt nyt er Berlingske Tidende begyndt at sende radionyheder til fire lokalradioer i konkurrence med de to nye radiokanaler. Det er et vigtigt skridt i bestræbelserne på at skabe konkurrence på radionyheder efter Danmarks Radios mangeårige monopol, og det er ikke mindst et vigtigt skridt i dagbladenes udvikling, fordi vi er på vej mod et mediemarked, hvor medierne smelter sammen. Ved udgangen af

2003 var mere end halvdelen af provinsaviserne ejere af radiostationer, og tre er engageret i tv.

Vi har sørget for, at de lokale radiostationer har fået bedre muligheder for at klare sig i konkurrencen ved at ophæve de tidligere restriktioner om adgang til at deltage i netværkssamarbejde. Når stationerne får mulighed for at sende via et netværk, bliver der frigjort økonomiske midler til den øvrige programvirksomhed. I visse tilfælde er det faktisk en forudsætning for at overleve. Også de lokale tv-stationer har fået bedre økonomiske vilkår, fordi vi har ophævet afgiften ved netværkssamarbejde og liberaliseret reklamereglerne.

En af de næste større mediepolitiske opgaver er privatisering af TV 2. Der er to hovedgrunde til, at vi ønsker at privatisere TV 2.

Før det første har medieområdet udviklet sig kolossalt, siden TV 2 startede i 1988. Udbuddet af nye kanaler er vokset kraftigt, og det mindsker behovet for at have to offentligt finansierede tv-kanaler, men mindsker ikke behovet for at have to public service-kanaler. Vi har 15 års gode erfaringer med konkurrence på public service-tv, og de erfaringer ønsker vi at drage nytte af på en ny måde med et privatiseret TV 2 og et offentligt finansieret DR.

For det andet må vi erkende, at licensen er ved at nå smertegrænsen her i landet. Teknologien stiller store krav til fornyelse, og priserne på attraktive programmer stiger, ikke mindst på sportsområdet. Konkurrencen bliver mere og mere skarp, ikke bare her i landet, men også på internationalt plan. TV 2 opererer på det kommercielle marked, og hvis stationen skal have mulighed for at videreudvikle sig og klare sig godt i den konkurrence, er det nødvendigt at give virksomheden så lige vilkår som muligt med konkurrenterne. TV 2 skal have mulighed for at indgå strategiske alliancer med andre virksomheder, have mulighed for at skaffe ny kapital og have mulighed for at blive endnu mere konkurrencedygtigt.

Det første reelle skridt til privatiseringen blev taget den 17. december 2003, da TV 2 blev omdannet til et statsejet aktieselskab, og næste skridt bliver salg af aktier. For øjeblikket overvejer regeringen den nærmere tilrettelæggelse af salget, der naturligvis vil følge alle de regler, der gælder for denne type salg.

TV 2 skal også efter en privatisering opfylde meget præcise krav på public service-området. På nyhedsområdet vil der f.eks. være krav om, at TV 2 skal sende nyhedsprogrammer mellem

kl. 17 og kl. 24 i mindst samme tidsmæssige omfang som i 2002. Der skal være mindst én hovednyhedsudsendelse i den bedste sendetid, og der skal være nyhedstilbud spredt ud over programfladen og spredt ud over alle ugens dage. Samtidig bliver der etableret et bodssystem i tilfælde af, at man tilsidesætter disse vilkår, og de nævnte krav på nyhedsområdet og bodssystemet skal medvirke til, at der fortsat er en reel konkurrence på public service.

Kl. 10.20

En anden stor opgave, der ligger foran os, er en nyordning for lokalradio og lokal-tv. De lokale radio- og tv-stationer har eksisteret i godt 20 år, og mange af dem har tilført medielandskabet et værdifuldt alternativ til de landsdækkende radio- og tv-stationer. Ordningen har over årene undergået visse ændringer, men de grundlæggende principper er forblevet de samme.

Den generelt stigende konkurrence på mediemarkedet har naturligvis også berørt de lokale stationer. Mange oplever stigende problemer med at få økonomien til at hænge sammen, og det har fået regeringen til at overveje, hvordan vi kan ændre ordningen, så den bliver mere fremadrettet og bedre i stand til at befordre en kreativ udvikling.

Spørgsmålene er bl.a., om der fortsat skal være sendemuligheder og lokale nævn til at udstede tilladelser i hver kommune. Vil det være en fordel at tildele tilladelser til lokal-tv centralt i stedet for decentralt som i dag? Skal det være muligt at opstille stærkere sendere, så nogle af lokalradioerne kan dække større områder end i dag? Det er kulturministeren nu i gang med at vurdere på baggrund af en rapport fra en arbejdsgruppe.

Vi skal tænke os godt om, hvis vi skal lave en ordning, som kan holde de næste 20 år. Planen er at fremsætte lovforslag om en ny ordning i næste folketingsamling, og det hører med i billedet, at vi samtidig skal træffe beslutning om eventuelt at ryste posen med frekvenser for at finde ud af, i hvilket omfang de kan udnyttes bedre og give plads til flere radiostationer.

Jeg vil afslutte denne redegørelse om regeringens mediepolitik med at understrege, at den teknologiske udvikling gør det både muligt og nødvendigt at gøre det danske medielandskab mere konkurrencedygtigt og i bedre overensstemmelse med befolkningens ønsker. Jeg synes, vi allerede er kommet langt, men vi skal naturligvis arbejde for at komme endnu længere.

Forhandling

Mette Frederiksen (S):

En stærk offentlighed har ikke behov for sandheder, det er nemlig ikke altid, at sandheden overhovedet findes. En stærk offentlighed har derimod behov for kendsgerninger, viden, lødighed og dybde, for hvis det ikke er til stede, hvordan skulle vi så overhovedet kunne diskutere det samfund, vi lever i? Det er lige præcis derfor, vi har rejst forespørgslen her i dag.

Vi har behov for en sammenhængende mediepolitik, der tager højde for de udfordringer, de forskellige medier står over for. Statsministeren tegnede nærmest et glansbillede: Det går godt, og det kan komme til at gå endnu bedre. Men er det virkelig rigtigt? Lad mig give et par eksempler. Den skrevne presse har oplevet en betydelig bladdød. I hele landet er der forsvundet aviser. Faktisk er to tredjedele af de aviser, der fandtes i Danmark efter anden verdenskrig, enten lukket eller fusioneret med andre, og det er en ændring af en sådan karakter, at den har betydning for hele den offentlige debat i Danmark.

Det er vanskeligt at undgå, at en så radikal formindskelse af antallet af selvstændige aviser ikke får betydning for omfanget af de bragte nyheder, indgangsvinklen til dem og kvaliteten af dem. Jo færre dagblade i Danmark, jo færre indgangsvinkler til den offentlige debat. Det er måske en fordel for det spil, der omgiver politik, virksomheder og interesseorganisationer, men bestemt ikke en fordel for den offentlige debat.

Der er sket meget, når det gælder de elektroniske medier. Den femte landsdækkende radiokanal er solgt til Sky Radio, og salget skulle ifølge regeringen og ikke mindst kulturministeren give os mere kvalitet, mere at vælge imellem. Mest af alt har vi dog bare fået mere af det samme. Den journalistiske fantasi og ambition på Sky Radio rækker nærmest ikke længere end til at sætte lyd på ritzautelegrammer og til forudsigelige magasinprogrammer om sex og erotik. Det er nyhedsformidling, som er nærmest klinisk renset for selvstændig journalistik, og er det mangfoldighed og pluralisme? Jeg har svært ved at få øje på, hvordan det skulle styrke mangfoldigheden eller give mere vitaminindhold til de danske medier. Statsministeren taler om, at der er kommet konkurrence på den landsdækkende radios side, konkurrence på kvalitet, men det er meget svært at få øje på.

Så er der spørgsmålet om TV 2. Vi er glade for, at regeringen genovervejer salget af TV 2, og vi er glade for, at den skråsikkerhed, der var omdrejningspunktet for diskussionen om TV 2 i forbindelse med medieforligets indgåelse, er erstattet af større eftertænksomhed, omtanke og overvejelser. Eksemplet med Sky Radio viser jo til fulde, hvor galt det kan gå. Statsministeren talte om behovet for to konkurrerende public service-stationer, og at det skal være muligt for TV 2 at tiltrække anden kapital og indgå nye alliancer, men der er intet til hinder for, at TV 2 kan gøre det i sin nuværende form eller i en ændret form. Der er ikke behov for en fuldstændig privatisering.

Så er der spørgsmålet om Danmarks Radio, som ikke blev behandlet i særlig høj grad af statsministeren. Medieforliget indeholder et beslutning om at give bestyrelsen i Danmarks Radio et overordnet programansvar, men for os at se er enhver politisk indblanding i mediernes redaktionelle linje fuldstændig uacceptabel. Det er både kortsigtet og ekstremt risikabelt at give en politisk udpeget bestyrelse i Danmarks Radio det overordnede programansvar.

I verden, der omgiver os, er der masser af eksempler på problemet i at blande medier og politik sammen. Vi plejer her fra talerstolen at henvise til udviklingslandene i den sammenhæng, men det er meget mere relevant at pege på Italien og Berlusconi, på Murdochs globale medieimperium og senest på et Rusland, der nægter journalister indrejse. Det beviser, at vi har behov for en sammenhængende mediepolitik her i Danmark og for den sags skyld også i Europa.

Regeringens mediepolitik har båret præg af manglende sammenhæng og af ideologi: Store besparelser på de lokale radio- og tv-stationer, Rupert Murdoch og den femte landsdækkende radiokanal, de store besparelser på portostøtten, den ideologiske tilgang til TV 2's fremtid og endelig det nylig fremsatte lovforslag vedrørende Post Danmark, som kan risikere at forringe forholdene for dagbladene yderligere. Det stiller krav til Folketinget, og det stiller krav om en meget mere offensiv tilgang til hele medie-spørgsmålet. Vi skal ikke læne os tilbage og afvente, hvad der kommer til at ske på området. Vi skal være et skridt foran og for alvor diskutere, hvad det er for nogle rammer, der skal sikres for medierne i Danmark, for de gode medier kommer ikke nødvendigvis af sig selv længere.

For Socialdemokratiet er det helt centralt, at der afsættes flere midler til de lokale radio- og

tv-stationer, og at det i øvrigt er den lokale forankring, der bliver omdrejningspunktet. Det er nødvendigt, at der etableres udviklingsmuligheder for den trængte dagbladsbranche, og jeg er i øvrigt glad for, at statsministeren gjorde en del ud af netop at pointere behovet på det felt.

Det er nødvendigt, at der satses på en reel kvalitativ udvikling af både Danmarks Radio og TV 2. Det er nødvendigt at sikre, at der er gode rammer for mediernes virksomhed i det hele taget, at der gives gode uddannelser, og at der kommer mere fokus på forskningen. Det er også nødvendigt, at vi stiller ordentlige public service-krav til de kommercielle radio- og tv-stationer, og at vi finder en mere effektiv måde til at sikre, at kravene faktisk overholdes, og endelig er der behov for, at der bliver formuleret et grundlag, hvorpå nye medieinitiativer kan opstå, f.eks. via nettet.

På vegne af Socialdemokratiet, SF, Det Radikale Venstre og Enhedslisten skal jeg fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»De seneste årtier er der sket en markant koncentration af ejerskaber inden for medieverdenen, f.eks. er antallet af selvstændige dagblade dalet voldsomt.

Det stiller krav til en sammenhængende mediepolitik, hvor ytringsfrihed, mangfoldighed og kvalitet er omdrejningspunkterne. Heri spiller de to public service-stationer, DR og TV 2, en central rolle. En privatisering af TV 2 vil med stor sandsynlighed medføre dårligere betingelser for public service-tv af høj kvalitet, jf. udviklingen på radioområdet.

På denne baggrund opfordrer Folketinget regeringen til:

- at sikre, at medier, der er underlagt public service-forpligtelser, også overholder disse,
- at arbejde for en fortsat styrkelse af DR,
- at overveje fremtidige udviklingsmuligheder for dagbladene,
- at bidrage til øget mangfoldighed inden for lokalradio- og -tv-området, og
- at satse på en reel kvalitativ fremtidssikring af TV 2 som modsvar til de overvejede salgsplaner.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 53).

Formanden:

Selv om ordføreren har brugt sin taletid godt og vel, vil jeg bede ordføreren blive stående for at svare på korte bemærkninger. Men forinden skal jeg lige læse den fremsatte vedtagelse op: (*Se foran*). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg vil godt spørge fru Mette Frederiksen: Hvad er gode medier? Fru Mette Frederiksen sagde i sin tale, at gode medier ikke kommer af sig selv. Hvis man skal have en ordentlig diskussion af det, må fru Mette Frederiksen jo definere, hvad gode medier er, ligesom fru Mette Frederiksen må definere, hvad kvalitet er ud fra hendes opfattelse. Det er jo ikke sikkert, at alle i den danske befolkning deler den opfattelse.

Det siger jeg i forhold til den diskussion, fru Mette Frederiksen søger at rejse om f.eks. auktionen af de to landsdækkende kanaler, hvor fru Mette Frederiksen bl.a. nedgjorde Sky Radio. Var det ikke muligt, at man i forbindelse med bare nogle få kanaler kunne overlade det til lytterne at vurdere, hvad der er godt for dem at lytte til? Eller skal vi stadig væk befinde os i de nordkoreanske tilstande, de ulandstilstande, som altid har været tankegangen i den venstre side af Folketingssalen?

Så vil jeg stille fru Mette Frederiksen endnu et ganske kort spørgsmål i forhold til indblanding i programmer: Hvilken bestyrelse og hvilken regering var det, der gik ind og blandede sig i, hvorvidt der skulle være rådhusklokker inden radioavisen i Danmarks Radio? Hvilken regering var det, der gik ind og øremærkede licenskroner f.eks. til børneprogrammer, hvor man truede med at tage licenskronerne, hvis de ikke opfyldte de nøjagtige krav? Hvilken regering var det?

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Gode medier lader sig selvfølgelig ikke definere så let endda. Men regeringen har jo forsøgt at formulere det i sit regeringsgrundlag, hvori der står, at man vil tilrettelægge en mediepolitik, der bygger på informations- og ytringsfrihed, mangfoldighed og alsidighed. Hvis det lige præcis er de fire ord, man har som udgangspunkt for diskussionen af, hvad gode medier er, så tror jeg sådan set ikke, man går så galt i byen.

Min pointe i min ordførertale i dag går på, at vi i Danmark tidligere har været vant til netop en skov af medier med et meget, meget forskelligt sigte, og hvor der i øvrigt har været en fælles interesse i lige præcis almendannelse, i at oplyse og sikre, at medierne kunne agere den fjerde statsmagt. Det meget ideale synspunkt er jo ikke nødvendigvis herskende hos alle mediekoncerner i dag. Derfor bliver pointen selvfølgelig i forhold til den politiske diskussion at sikre, at der er alternativer til de kommercielle radio- og tv-stationer.

I forhold til public service-forpligtelsen og Sky Radio har jeg heldigvis fået hjælp fra kulturministeren, som ved flere lejligheder har udtrykt, at Sky Radio vistnok ikke lige levede op til det, der var intentionen i medieforliget, så det kan kulturministeren svare på helt fyldestgørende.

Formanden:

Hr. Jens Rohde som ordfører.

Jens Rohde (V):

Jeg synes, fru Mette Frederiksens svar egentlig bare gav mig anledning til at viderebringe min tale, for når man hører debatten, og når man hører fru Mette Frederiksens tale om de danske medier, lægger man jo hele tiden øre til den samme sang om, at det hele var meget bedre i gamle dage, og at liberaliseringen af mediepolitikken i Danmark blot har givet os mere af det samme og udhulet kvaliteten på radio- og tv-siden.

Sådan nogle udlægninger af historien om danske medier er i bedste fald udtryk for en meget kort hukommelse. For hvordan var det nu lige, det var dengang? Hvordan så det ud med mangfoldigheden, alsidigheden, ytringsfriheden og kvaliteten på radio og tv og retten til at se og høre andre ting end det, som blev sendt af Danmarks Radio? Hvordan var det lige, det var, før vi fik et TV 2, før vi fik lokalradioen, før det så sent som i 1986 blev tilladt at have en parabol, så man kunne se fjernsyn fra udlandet? Hvordan var det nu, det var?

Kl. 10.35

Mangfoldigheden var ikkeeksisterende; kun det, som blev bestemt af magtfulde og måske velmenende politikere, kunne komme ind i folks stuer ad elektronisk vej. Alsidigheden i programindholdet var begrænset til statsmonopolets radio og tv, underholdningen skulle sandelig ikke have for stor plads; vi, der jo gerne ville lytte til andet end klassisk musik og jazzmusik,

kunne allernådigst få lov til at høre »Hej P3« med Christian Flagstad mellem klokken 16 og 17 om eftermiddagen, eller »Midnatsdiskoteket«, når bølgerne gik rigtig højt, med Leif Wilvested lørdag aften fra 23 til midnat.

Ytringsfriheden var elektronisk ikkeeksisterende. Hvis nogle forsøgte sig med at sende elektroniske signaler ud til folks radioer eller formastede sig til at sætte parabolantennor op, blev der jo iværksat politiaktioner mod dem.

Og kvaliteten, tja, der var selvfølgelig gode programmer indimellem pausefiskene og tekniske uheld, det var der da, men der var intet at vælge imellem, hvis man ikke lige havde lyst til at høre eller se det, som Danmarks opdragende radio sendte ud til befolkningen. Jo, det var sandelig tider, før vi fik de kommercielle medier ind i det danske mediebillede.

Hvordan er det så i dag, efter at især den borgerlige side af Folketinget og denne regering har ryddet de sidste rester af de nordkoreanske tilstande ud, som det danske mediemarked har levet under, længe efter at resten af verden havde givet de elektroniske medier fri? Aldrig har der været så stort et programudbud. Aldrig har der været så mange arbejdspladser i den danske mediebranche. Aldrig har der været så mange selvstændige aktører, der bæres frem af en lyst, energi og kærlighed til den elektroniske mediebranche. De vil også gerne tjene penge, ja, men er der egentlig noget galt i det? Det vil vi vel alle.

Aldrig har befolkningen haft så mange forskellige udbud af programmer at vælge imellem, aldrig har så mange stemmer fyldt den danske æter med underholdning, film, nyheder, debat, dokumentar- og livsstilsprogrammer. Det samlede indhold fra DR 1, DR 2, TV 2, TV 2 Zulu, TV 2-regionerne, TvDanmark, TV 3, Danmarks Radios regionalstationer, P 1, P 2, P 3, P 4, Sky Radio, Radio 2, Radio Talpa, Berlingske Tidende Update, lokale radioers lands- og lokalnyheder, de samme stationers netjenester osv., osv. Aldrig har der været så stor en mangfoldighed i den elektroniske æter. Sådan er det i dag takket være liberale kræfter.

Endnu kan man sige, at mange radiostationer måske ligner hinanden i profil, men vi ser jo allerede nu, hvordan det, at vi har fået en landsdækkende kommerciel radio, får flere og flere stationer til at finde netop deres profil, deres særpræg, deres indhold. Lokalradioerne er igen blevet bevidste om deres lokale forankring, fordi deres styrke netop ligger dér. De store kommercielle stationer finder deres egen særegne profil

fra den meget ungdommelige til den brede og også til de såkaldte guldstationer, som henvender sig til en ældre del af befolkningen.

Danmarks Radio har lavet nogle langt mere klare og skarpe profiler til deres kanaler, og konkurrencen stimulerer alle til at se, hvad netop deres eksistensberettigelse skal være.

I Venstre vil vi fortsat arbejde på at bedre vilkårene og skabe mere radio og tv til befolkningen, og vi vil netop også ved at lave en frekvensomlægning give dagbladene mulighed for at komme ind på det elektroniske mediemarked. For hvis dagbladene skal have en chance for at overleve i fremtiden – og det tror jeg vi alle har en interesse i ud fra et demokratisk perspektiv – er det bidende nødvendigt, at dagbladene får mulighed for at agere mediehuse fremover, så man ikke kun har ét produkt at sælge, at sætse på, men at man er bredt repræsenteret på mediemarkedet, fordi der er den mediesammensmeltning, der er. Det er de muligheder, vi ønsker, sådan at dagbladsbranchen kan udvikle sig af sig selv.

Vi privatiserer TV 2 for at sikre, at TV 2 kan brede sig over andre forretningsområder uden at forvride konkurrencen over for andre aktører. Det giver bedre indtjeningsmuligheder og dermed mere kapital at lave nyheder og dokumentar for og også købe rettigheder for til det, som danskerne gerne vil se af sport og underholdning. Samtidig slipper licensbetalerne jo lidt billigere i licens, det er ikke meget, men det kan jo ses som endnu et bidrag til at nedbringe udgifterne og øge købekraften for verdens hårdest beskattede befolkning.

I Venstre opfordrer vi regeringen til at fortsætte den politik, der bygger på en reel informations- og ytringsfrihed, mangfoldighed og alsidighed. Jeg skal på vegne af Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget lægger vægt på et mediebillende i Danmark, der bygger på informations- og ytringsfrihed, mangfoldighed og alsidighed. Folketinget opfordrer regeringen til fortsat at tage initiativer, der bidrager til at skabe ligeværdig konkurrence om at give borgerne et kvalitetsorienteret og mangfoldigt medieudbud inden for såvel nyheder, information og debat som på underholdningsområdet.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 54).

Kl. 10.40

Formanden:

Jeg vil bede ordføreren om at blive stående. Der er korte bemærkninger.

Der er nu fremsat endnu et forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Så er der korte bemærkninger fra hr. Naser Khader, fru Mette Frederiksen, hr. Søren Søndergaard og hr. Aage Frandsen.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

To korte spørgsmål til hr. Jens Rohde.

Op til salget af den femte radiokanal blev der talt meget om at bryde Danmarks Radios nyhedsmonopol.

Det korte spørgsmål er: Har Sky Radio brudt Danmarks Radios nyhedsmonopol på det journalistiske område, ikke i forhold til musik, men i forhold til journalistik og nyhedsformidling? Det er det ene spørgsmål.

Det andet: Hvorfor er TV 2 ikke blevet sat til salg endnu? Hvad er det, der trækker ud?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Med hensyn til den femte radiokanal: Jeg er helt tryk ved at overlade til lytterne at vurdere, hvorvidt der er skabt et alternativ til Danmarks Radio. Det er jo hele ideen med en kommerciel mediebranche, at det er lytterne, som træffer beslutning om, hvorvidt de synes, at der er et alternativ. Vi har jo ikke lukket de andre alternativer. Vi har jo ikke lukket nogen nyhedstjenester på Danmarks Radio.

Så hvis der er nogen, der gerne vil lytte til det, der sker på Sky Radio, så er det fint for mig, og hvis de synes, at de nyheder, der bliver præsenteret dér, tilfredsstiller deres behov, så er det fint for mig.

Hvis det er sådan, at det ikke tilfredsstiller deres behov, så er der tusindvis af andre muligheder. Man kan skruer op for Danmarks Radio, hvor der er P3-nyheder, som man kan få i én form, og så kan man få P 1-nyhederne i en anden form. Der er masser af muligheder. Det, der er det helt centrale, når vi taler om den kommercielle mediebranche, er, at det jo sådan set er lytterne, der afgør, hvorvidt der er tale om et reelt alternativ. Det er jo det interessante. Det vil jeg ikke sidde og gøre mig til smagsdommer over.

Jeg skal vende tilbage til TV 2-spørgsmålet.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Jeg er enig i, at det er lytterne, der afgør, om det, som Sky Radio sender, er godt eller skidt. Men op til salget af den femte radiokanal blev der talt meget om, især fra kulturministerens side, at vi skal bryde Danmarks Radios nyhedsmonopol. Det er jo det, der er pointen, at Danmarks Radio skulle have kamp til stregen i forhold til nyhedsformidlingen. Har de fået det af Sky Radio?

Det mener kulturministeren ikke de har. Jeg har rigtig mange citater, hvor kulturministeren giver udtryk for, at han er skuffet over Sky Radios håndtering af nyhedsdelen.

Er hr. Jens Rohde uenig med kulturministeren i, at Sky Radio ikke har levet op til forventningerne?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Hvis jeg lige må nævne det med TV 2. Det kører fuldstændig, som det er planlagt, men det er jo kendt for enhver, at der er en sag om statsstøtte, som vi jo meget gerne vil have afklaret, inden vi ruller processen helt videre, og det skyldes ganske enkelt, at det giver os nogle bedre politiske handlemuligheder. Det vil være sundt fornuft, hvis det kan lade sig gøre, at kommissionen kan blive færdig. Og der lægger regeringen pres på kommissionen, og vi gør alt, hvad vi kan, for at sige til dem, at nu må de altså gerne færdigbehandle sagen, så processen kan rulle videre. Men der er intet nyt i det; vi vidste jo godt, at den kom. Så tingene kører fuldstændig som planlagt.

Så vil jeg igen sige, at jeg er af den opfattelse, at når vi taler om det kommercielle mediemarked, så er det sådan set lytterne, der afgør, om noget er godt, eller om det er skidt, for hvis lytterne gerne vil høre på det, så må det være, fordi der er nogle, der synes, det er godt. Det er ikke sikkert, at hr. Naser Khader synes, det er godt, eller at kulturministeren synes, det er godt, eller at jeg synes, det er godt. Det er sådan set ligegyldigt, det skal man holde uden for den politiske diskussion.

Det, der er afgørende, er, at hvis der er nogle lyttere, der synes, at det her egentlig er meget fedt, og gerne vil lytte til det, fordi det tilfredsstiller deres behov, så er det godt. Og de, som ikke synes, det er godt, som synes, at det er der ikke noget ved, kan så gå over til Danmarks Radio eller andre stationer, som de nu har lyst til. Det er det, der er hele pointen i det. Jeg overlader

der trygt til lytterne at afgøre, om de føler, at de har fået et reelt alternativ til Danmarks Radio, som tilfredsstiller deres behov. Det vil jeg ikke stå og blande mig i her fra Folketingets talerstol.

Kl. 10.45

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg ved næsten ikke, om man skal tolke hr. Jens Rohdes svar i den retning, at hr. Jens Rohde er uenig med kulturministeren, for kulturministeren har jo, som hr. Naser Khader også har gjort rede for, udtrykt, at der ikke er tilfredshed med den måde, hvorpå Sky Radio lever op til de public service-forpligtelser, der i øvrigt er stillet af regeringen og Dansk Folkeparti.

Til hr. Jens Rohde: Er det ikke korrekt forstået, at Sky Radio har fået formuleret public service-forpligtelser, som stationen skal leve op til? Er det ikke korrekt forstået, at det kniber gevaldigt for Sky Radio at efterleve de public service-forpligtelser? Eller er hr. Jens Rohde nu af den overbevisning, at der slet ikke skulle være public service-forpligtelser, og at det i øvrigt derfor er fuldstændig ligegyldigt, om Sky Radio lever op til de politisk stillede krav?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er en imponerende mediedebate, som forespørgerne har rejst her. De vil gerne have en bred dansk mediepolitisk debat, og så bliver det en diskussion om Sky Radio. Men fred være med det. Den kan vi da godt tage, hvis det er sådan, at fantasien begrænser sig til det.

De public service-forpligtelser, der er stillet til Sky Radio, er kvantitative. De er ikke kvalitative, men netop kvantitative. Det er det helt afgørende i det her. Vi siger, at der skal være så mange timer af det og så mange timer af det. Hvordan de så ellers tilrettelægger og laver de udsendelser, er efter min opfattelse fuldstændig et mellemværende mellem Sky Radio og lytterne, så længe de opfylder den kvantitative del, som står i public service-forpligtelserne. Det er det, det drejer sig om.

Om det er godt eller skidt, vil jeg ikke blande mig i, og det synes jeg heller ikke fru Mette Frederiksen skal blande sig i. Jo, det skal hun blande sig i, når det er sådan, at hun tænder for sin radio og siger: Det vil jeg gerne høre, eller det vil jeg gerne høre, eller det vil jeg gerne høre.

Kvalitet er ikke nødvendigvis det samme for fru Mette Frederiksen, som det er for mig eller

for andre. Det skal man respektere, men det, der altid har været problemet for socialisterne og socialdemokraterne, har været, at man har villet definere kvalitet ud fra egne begreber i stedet for at respektere, at der måske er nogle, der har lyst til at høre noget helt andet.

Så er jeg altså også nødt til at sige ...

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Det interessante er jo, om vi politisk kan bidrage til, at der bliver flere ting at vælge imellem. Hr. Jens Rohde nævner i sin ordførertale, at dagbladene er vigtige, og det er de ikke mindst for den journalistiske fødekæde. Derfor kan det selvfølgelig også undre, at man fra regeringens side nærmest har slagtet alle de fagblade, tidsskrifter og udgivelser af magasiner, der tidligere modtog portostøtte, men lad nu det ligge.

Er hr. Jens Rohdes eneste bud i forhold til dagbladenes fremtid, at dagbladene skal smelte sammen med andre medier? I så fald synes jeg personligt, at det er et meget fattigt bud, for der er jo ikke noget nyt i, at man nu kan høre Berlingskes nyheder i radioen; dem kan man jo også læse i avisen. Der er jo heller ikke noget nyt i, at man kan få Ritzaus telegrammer med lyd via Sky Radio.

Det nye ville bestå i, hvis hr. Jens Rohde sammen med Venstre og De Konservative og alle os i Folketingssalen, der gerne vil det her, kunne skabe reelle alternativer til den danske befolkning, i stedet for at de blot gentager det, vi i øvrigt kan finde andre steder.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg synes, det er interessant, at fru Mette Frederiksen står og siger, at det, jeg kommer med, er fattigt, for jeg hørte bare fru Mette Frederiksen sige, at der skulle gøres noget for dagbladene, men jeg har ikke hørt noget som helst om, hvad der skal gøres for dagbladene.

Hvis det er et spørgsmål om, hvor mange penge der skal til, så lad os da få en diskussion af, hvor mange penge der skal puttes ind i dagbladene. Kom da med et bud og husk så også lige at finansiere det og ikke gøre ligesom ved alle de andre forslag, der kommer fra Socialdemokraterne, hvor man bare siger, at det finansierer vi senere. Kom dog med et bud, før man begynder at sige, at det er for fattigt.

Når vi taler med folk i dagbladsbranchen, vil de gerne have, at vi holder vores politiske hæn-

der langt, langt, langt væk fra deres virke. De ved godt, at lige så snart vi kommer ind med penge i bedste socialdemokratiske ånd, skal vi til at sætte aftryk, og så skal fru Mette Frederiksen sørge for, at der bliver en vis form for styring af det.

Det vil vi ikke være med til. Dagbladsbranchen har et ønske, nemlig at de får lov til at udvikle sig på egne vilkår. Og den bedste måde, vi kan gøre det på, er ved at sikre, at dagbladene også får en mulighed for, at de kan blive mediehuse, så de kan udvikle sig ligesom andre medier rundt omkring, for det, der trykker dagbladene, er jo, at de elektroniske medier tager deres annoncekroner.

Kl. 10.50

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Én ting er i hvert fald foreløbig afklaret i denne debat, og det er, at naziradioen nede i Greve kan være helt sikker på sin sendetilladelse, der vil ikke være nogen problemer, når det står til hr. Jens Rohde, for der skal ikke laves nogen vurderinger nogen steder. Jeg takker hr. Jens Rohde for den oplysning.

Derudover kunne jeg godt tænke mig at vide, hvorfor Venstre og hr. Jens Rohde egentlig går ind for, at der overhovedet skal stilles public service-krav. Det er da dumt, når det nu er lytterne og seerne, der bare afgør det, ligesom det også er dem, der afgør, om de vil købe en avis. Hvorfor skal der så overhovedet stilles public service-krav? Folk kan jo bare gå over på en anden kanal.

Hvorfor skal der stilles krav om, at der skal være en vis mængde af den ene eller anden slags i f.eks. Sky Radio, hvorfor skal der stilles krav om, at der skal være noget bestemt på et privatiseret TV 2? Vil den liberale holdning ikke være at sige, at det er fuldstændig op til lytterne? Eller gemmer der sig i virkeligheden en lille nordkoreansk stalinist inde i hr. Jens Rohde?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Nej, det gør der ikke. Jeg må bedrøve hr. Søren Søndergaard med, at det gør der ikke.

Vi har jo aldrig nogen sinde fornægtet, at der er nogle ting, som markedet ikke af sig selv løfter her, navnlig i et sprogområde, som er relativt lille set i forhold til mediemarkedet. Derfor fastholder vi også, at vi skal have et Danmarks Radio med gode udviklingsmuligheder. Vi har fak-

tisk en meget stærk public service-institution i Danmarks Radio, som jo ikke bare har DR 1, de har også DR 2, og de har en lang række radiokanaler, både digitalt osv. Det er fint, for så er der jo noget for dem, der ønsker reklamefri radio og tv i alle afskygninger. Så er der også noget for dem, som gerne vil se TV 2, og dér fastholder vi en public service-forpligtelse, fordi vi stadig væk mener, at det er sundt med konkurrence på selve public servicen-delen.

Det, jeg siger, når jeg siger, at det må være op til lytterne at afgøre det, er, at hele ideen med den kommercielle tankegang – vi har jo sikret alle de andre tilbud, de har jo eksisteret i mange, mange år – er, at vi så kan give resten fri, og jeg må gøre opmærksom på, at det med at lave et udbud af en femte kanal på nogle markedsvilkår havde den tidligere regering også som idé, da vi andre havde fundet frekvenserne til dem.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg tager hr. Rohdes manglende kommentar til det med naziradioen i Greve som en bekræftelse fra hr. Jens Rohdes side.

Derudover vil jeg sige, at det ellers er en tilståelsessag fra hr. Jens Rohdes side. Der er ting, som markedet ikke selv løfter, siger hr. Jens Rohde. Jamen det er jo lige præcis det, denne diskussion handler om, for hvad gør vi der, hvor markedet ikke selv løfter problemerne?

Her har vi altså den stalinistiske variant, der siger, at der skal kun være én ting der, hvor markedet ikke selv kan løfte det, nemlig Danmarks Radio. Så har vi os andre med den pluralistiske variant, der siger, at der, hvor markedet ikke kan løfte det, skal der i hvert fald være to alternativer, nemlig Danmarks Radio og TV 2.

Der, hvor markedet ikke kan løfte at have et bredt udbud af aviser, der siger den pluralistiske variant i modsætning til den stalinistiske variant, at vi må gøre noget for at gå ind og understøtte aviserne, så vi kan få flere aviser, i stedet for bare at lade tingene køre.

Er det i virkeligheden ikke dér, modsætningen er, nemlig mellem en meget centralistisk, stalinistisk variant, som hr. Jens Rohde står for, og en pluralistisk variant, som vi andre står for?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Hr. Søren Søndergaard står på ingen måde for den pluralistiske variant, for hr. Søren Søndergaard står for den variant, at han skal styre det

hele, og at det kun er ham. Det er den variant, hr. Søren Søndergaard står for, fordi kvalitet defineres af socialister, fordi socialister pr. definition sådan er bedre mennesker end andre mennesker, bedre tænkende og mere intellektuelle, så det ligesom er dem, der må fortælle lytterne, hvad de har godt af at se og høre.

Sådan har det altid været, og det er jo det, jeg har kæmpet mod hele mit liv inden for denne her branche, alt det pladder om, at vi skulle holdes i stramme tøjler, da vi startede lokalradioerne, fordi socialisterne ikke kunne tåle, at der kom andet ind i stuerne, fordi socialisterne ikke ville havde, at der blev sat parabolantenner op, ja, man var endda imod TV 2, fordi der kom reklamer ind!

Nej, den går simpelt hen ikke. Vi har jo ikke sagt, at der ikke skal konkurrences på public service. Statsministeren har jo lige sagt, at der skal være konkurrence på public service. Den ene er rent offentligt finansieret, og den anden kanal er så markedsbaseret.

Når vi privatiserer TV 2, er det for at give dem bedre udviklingsmuligheder, fordi TV 2's licensandel faktisk kun er 5 pct. af deres samlede omsætning, og det batter ikke til ret meget, vil jeg fortælle hr. Søren Søndergaard. Det kan man ikke købe ret mange sportsrettigheder for, og jeg ved jo, at hr. Søren Søndergaard meget gerne ser, at nogle af de interessante fodboldkampe kommer på en landsdækkende kanal, f.eks. TV 2.

Kl. 10.55

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg kan forstå, at uanset hvor liberalistisk hr. Jens Rohde gør sig selv, stilles der alligevel kvalitative krav, når det drejer sig om TV 2, selv om det tilhører markedet. I stedet for at fremstille det, som om hr. Jens Rohde står for det totalt frie og vi andre ikke gør det, er det her en diskussion om, hvordan man varetager forskellige hensyn. Derfor er det i den forbindelse også et spørgsmål om TV 2.

Så er jeg da glad for, at hr. Jens Rohde var opmærksom på, at spørgsmålet om den femte radiokanal ikke er noget, hr. Jens Rohde har fundet på. Hr. Jens Rohde mener, at han har opfundet dem, men der er ikke nogen, der opfinder dem. Det er sådan set nogle frekvenser, der er her.

Så vil jeg spørge hr. Jens Rohde: Er det ikke korrekt, at noget af det mest monopoliserede, vi har haft, har været de lokale dagblade? I min

barndom – det er mange år siden – var der kun Horsens Folkeblad som lokal avis. Der var jo ikke den store mangfoldighed, og så er det noget underligt noget hele tiden at fremstille det, som om der var stalinistiske tilstande, når vi taler om Danmarks Radio. Når det drejer sig om nyheder fra Horsenseggen, var der i min barndom også kun en avis. Jeg vil nu ikke kalde den stalinistisk, men det var et monopol.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg er meget glad for, at hr. Aage Frandsen i dag egentlig i den grad imødegår fru Mette Frederiksens ordførertale ved at sige, at dengang, hr. Aage Frandsen var barn, var der ikke så meget pluralisme, for det er et problem, at historien i den her sammenhæng altid bliver fremstillet så glorificeret. Virkeligheden er jo i dag, at der aldrig har været så mange stemmer i æteren.

Ja, dagbladene er pressede, men det er derfor, vi skal give dem nogle bedre udviklingsmuligheder. Jeg har bare endnu ikke hørt et bud på, hvad det er, man vil gøre for dagbladspressen. Man siger bare fra venstrefløjen og Socialdemokraterne, at man må gøre noget for dagbladsbranchen, men man fortæller ikke, hvad det er.

Jeg har nogle bud, der går i retning af, at jeg synes, vi skal give dem nogle reelle tekniske muligheder for at blive selvudviklende på andre områder, end de er i dag, så de kan tjene på gyngerne og tabe på karrusellerne osv. Det er simpelt hen bydende nødvendigt, også hvis man spørger dagbladsbranchen.

Det eneste, jeg hører, er en antydning fra hr. Søren Søndergaard, nemlig at der skal flere penge til dem, men jeg har ikke hørt, hvor mange der skal til, og jeg har ikke hørt, hvad der skal gøres helt konkret for dagbladsbranchen. Man står bare og blæser ud i luften uden at have noget som helst. Det er der jo ikke nogen der kan bruge til noget, slet ikke dagbladsbranchen.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg vender tilbage til det, som jeg mener at man skal gøre med dagbladsbranchen, når jeg har mit ordførerindlæg. Til den tid synes jeg at hr. Jens Rohde skal anvende karakteristikken, hvis det er berettiget, og ikke på forhånd komme med det om, at vi blæser ud i luften. Skal vi ikke tale ordentligt til hinanden. Det synes jeg vi skal. Det er et parlament, hvor vi snakker med hinan-

den, hvor vi har en dialog, en samtale. Det synes jeg at vi skal prøve på.

Jeg vil med hensyn til spørgsmålet om mangfoldighed, som jo også ligger i forslaget til vedtagelse, spørge: Ordet mangfoldighed dækker vel kun over, at der skal mange ting til, men det er jo ikke sikkert, at man ved mangfoldighed opnår alsidighed? Selv om vi har fået en masse kanaler, er det jo ikke sikkert, at alsidigheden er blevet større, for det kan være, at de sender det samme.

Nu spørger jeg så til det rent kvalitativt, for vi kan jo ikke diskutere det kvantitativt. Vi er også nødt til at have nogle værdier ind i det. Hr. Jens Rohde er nødt til at tilkendegive nogle værdier. Har hr. Jens Rohde ikke en fornemmelse af, at alt det, man sender, meget ligner hinanden? Det er lovligt at sende det, det er fint, og det skal jeg ikke blande mig i, men er alsidigheden blevet meget større?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Rent faktisk er alsidigheden blevet meget større, for der er kommet mere konkurrence. Jeg nævnte eksemplet med, at vi over de seneste år har set, hvordan lokalradioerne måske er blevet mere og mere sådan, at de har mistet deres lokale forankring, de er i deres profil blevet det, man kalder landsdækkende. Der er ikke så meget lokalstof mere. Det har der været i en periode, fordi man måske har haft andre ambitioner osv., men man er kørt over i en ren musikflade. Det er den udvikling, der er sket over årene.

Kl. 11.00

Hvad er der så sket nu, efter at vi har fået landsdækkende kommerciel radio? Der er rent faktisk sket det, at man rundtomkring på lokalradioerne er blevet bevidst om sin lokale forankring igen, fordi det er den niche, man kan konkurrere på. Man kan jo ikke konkurrere på, at man spiller Thomas Helmig. Det gør de mange andre steder.

Så det, vi ser nu, det, vi ser, ved at der bliver flere medier, er, at hver finder deres niche. Det er også derfor, vi ser nogle forskellige formater, som jeg også nævnte, med noget, der henvender sig til den ældre del, noget, der henvender sig til countryfolket. Men det afgørende er, at der er nogle klare profiler – og dem får vi flere og flere af på radiostationer – så lytterne ved det, når de tuner ind på en kanal.

Men det ændrer jo ikke ved, at vi stadig væk mener, at der på vores store landsdækkende tv-

kanaler skal sikres nogle public service-krav, der skal sikres public service-konkurrence, og det er også det, vi gør.

Så alsidigheden er der, og hr. Aage Frandsen, som i den grad har været med til at drive politik med hensyn til, hvad Danmarks Radio egentlig skal indeholde, må da indrømme, at alsidigheden på Danmarks Radio er ganske pæn.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Jeg vil tage udgangspunkt i det sidste, som hr. Jens Rohde var inde på, nemlig de ikkekommercielle lokale tv- og radiostationer. Jeg kan såmænd godt følge tanken om, at det er spændende, når der er konkurrence og man dermed også kan få skærpet sin profil, og at man i højere grad kan være lokalt forankret.

Jeg bed også mærke i, at statsministeren i sit indlæg netop sagde, at det var et værdifuldt alternativ, men at det også var svært for disse stationer at få økonomien til at hænge sammen; det er jo klart, når man i den grad har sparet på netop dette område, når det gælder de ikkekommercielle radio- og tv-stationer.

Hvordan vil man så sikre den alsidighed, der rent faktisk ligger der, for at kunne bevare de værdifulde alternative muligheder også i fremtiden? Hvad må det egentlig koste? Eller skal alt i fremtiden udelukkende ses ud fra en kommerciel interesse?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Nej, det behøver det ikke nødvendigvis. Men jeg vil også godt have lov til at understrege, at for mig er ytringsfrihed ikke nødvendigvis forbundet med, at man skal have penge fra staten for at ytre sig. Det er egentlig en lidt sjov diskussion, vi ofte har her i Folketinget, om ytringsfrihed, og den kan man have mange indfaldsvinkler til.

Men det er, som om det er blevet sådan en automatik, at for at man kan ytre sig, skal man også have penge fra staten. Det mener jeg sådan set ikke. Jeg mener rent faktisk, at der med den teknologiske udvikling, der er, er masser af muligheder for græsrodsbevægelser til at ytre sig, både ved, at de selvfølgelig skal have stillet nogle sendetilladelser til rådighed, og ved, at de kan drive deres medlemsforeninger, ligesom det var i sin tid, da vi startede lokalradioerne; da var vi jo heller ikke kommercielle. Vi måtte ikke sende reklamer. Men vi fik da ingen penge fra staten. Vi spillede noget bingo, og så lavede vi en med-

lemsforening, da vi drev f.eks. Viborg Lokalradioforening, for at sikre penge til det at drive radio.

Man må jo selv prøve at se, om man har et eller andet grundlag for at sende. Hvis man ikke har det, så har man andre muligheder, bl.a. via internettet. Enhver forening med respekt for sig selv er på internettet, og internettet er fantastisk til at målrette budskaber, fordi de mennesker, som interesserer sig lige netop for det, jo sidder og klikker ind på de her områder. Så der er masser af ytringsfrihed.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Jeg er ikke fortalere for, at man bare skal poste alt muligt ud uden overhovedet at gøre sig nogen overvejelser om noget som helst. Jeg mener også, at det er vigtigt, at lokal-tv og -radio selvfølgelig har en klar profil og også kan være lokalt forankret, at de ved, hvad de gerne vil, at de brænder for en sag, sådan som hr. Jens Rohde siger.

Men man ser også med de besparelser, der har været, at der rent faktisk er mange stationer rundt omkring, der har måttet lukke, ikke, fordi de ikke har været engagerede, ikke, fordi de ikke også har arbejdet frivilligt og alt det der, men fordi det simpelt hen ikke har kunnet løbe rundt.

Så er jeg selvfølgelig interesseret i, hvordan vi så kan fastholde den alsidighed. Hvordan vil man så sørge for, at der også er det værdifulde alternativ i fremtiden, som statsministeren var inde på?

Det gælder ikke kun lige på det område. Det kan også være i forhold til, at portostøtten blev fjernet. Det gælder også medlemsblade, for eningsblade. Det blev også nævnt ganske kort. Hvordan sikrer vi i fremtiden, at det ikke kun er markedet eller kommercielle interesser, der får lov til at sætte dagsordenen, men at det værdifulde alternativ rent faktisk har nogle rammer, hvor man kan være sikker på, at der er mulighed for, at det arrangement, man har, også kan komme frem?

Kl. 11.05

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jamen det gør vi jo allerede i dag. Det bliver lidt fremstillet, som om vi har slagtet det hele, men der er jo stadig væk en lang række tilskud, og der bliver også oprettet den pulje i forhold til at

give mulighed for at søge netop for specielle foreninger, som ønsker at komme ud til en medlemskreds eller andre. Der er masser af muligheder.

Der skal man altså huske på, at vi oven i det, at vi har nogle puljer med direkte tilskud, har momsfrigørelse, man skal huske på subsidier via tipsmidlerne, via andre midler. Der er jo dybest set statsstøtte ad forskellige kanaler en masse. Der er masser af muligheder, der er masser af støtte til græsrodsbevægelser, til foreninger, til særlige organisationer. Det giver staten en masse støtte til.

Så det at fremstille det, som om grundlaget for at have mangfoldighed i medierne osv. er eroderet, mener jeg simpelt hen ikke er korrekt.

Jeg synes bare, at man skal stille det op i forhold til en tidssvarende diskussion også om de muligheder, man har for at kommunikere via nettet. Nettet er specielt egnet til meget smalle organisationer, fordi det er meget målrettet. Det er en anden måde at kommunikere på end ved det, man kalder flowstruktur, nemlig klikstrukturen, hvor man bevidst går ind og søger noget. Med flowstrukturen er du nødt til at have en vis bredde, hvis det er sådan, at du skal fastholde dine lyttere og seere.

Formanden:

Vi siger tak til hr. Jens Rohde. Så er det hr. Poul Nødgaard som ordfører.

Poul Nødgaard (DF):

Den mediepolitik, der blev aftalt mellem regeringen og Dansk Folkeparti i juni 2002, har naturligvis fortsat vores fulde opbakning. Indholdet i medieaftalen er kendt, og jeg har derfor ingen planer om at gå ind i en detaljeret gennemgang af de enkelte dele af aftalen, men vil blot fremdrage, at jeg personligt synes, det var en stor nyskabelse, at der på radiosiden blev mulighed for at etablere et næsten landsdækkende alternativ til Danmarks Radio. Det er der allerede sagt så meget om i debatten indtil nu. Jeg synes, det har styrket formidlingen, både af nyheder og også af andre interesseområder for den danske befolkning.

Et andet element var privatisering af TV 2. Jeg må indrømme, at det er en stor sag at gennemføre, og det er mit klare indtryk, at forberedelserne skrider planmæssigt frem. I den forbindelse vil jeg gerne sige, at der ikke hersker spor tvivl om i forligskredsen, at vi skal have et TV 2, når det er privatiseret, af mindst samme gode

styrke, som vi kender det nu. Det vil sige, at public service-kravene vil komme i højsædet, når den station til sin tid bliver solgt.

Det, der virker lidt generende i øjeblikket, er den statsstøttesag, der kører, men jeg håber, der findes en god løsning på det.

At de regionale TV 2-stationer er blevet hundrede procent selvstændige, er en anden virkelig god ting, der er gennemført. De lokale TV 2-regioner er af uvurderlig betydning ude i lokalsamfundet, præcis på samme måde som også lokalradioerne er af uvurderlig betydning.

Det, jeg synes måske i dag er lidt kedeligt, er, at man går så utrolig meget ned i nogle detaljer. Jeg mener, at det har været Folketingets opgave – og den har vi løst – at lave en medielov, der lægger nogle rammer for medieudvikling i Danmark, og så er det op til de forskellige at udfylde rammerne, og ikke, at vi her i Folketinget skal gå ned i nogle små petitesseer af den ene eller den anden art.

Det, det må dreje sig om, er, at der er alsidighed, og at der er kvalitet. Jeg synes også, jeg vil nævne her, at vi jo har et Radio- og tv-nævn, der på forskellig vis kigger efter, om tingene også kører, som de skal efter de retningslinjer, som vi har lagt her i Folketinget.

Frem for alt: Skal vi ikke i dagens debat glæde os over den enorme ytringsfrihed, vi har? Ordet ytringsfrihed har stort set ikke været nævnt.

Jeg vil gerne spørge – nu skal jeg måske ikke spørge om noget, men så vil jeg lige konstatere, at den danske befolkning må føle sig utrolig velinformeret. Der er jo ikke en dag, hvor man ikke kan tænde for en lang række forskellige tv-kanaler, hvad enten de er landsdækkende eller lokale. Radiostationerne myldrer rundt omkring og trives mange gange også på virkelig god vis.

Så vil jeg sige en anden ting, som jeg synes er væsentlig, men som ikke har været nævnt her, og som vi har fået slået fast i medielovgivningen, og det er, at der skulle være skabt – i hvert fald er det på vej til at blive skabt – betydelig bedre forhold for vore handicappede, og det synes jeg er en rigtig god ting.

Kl. 11.10

Det forslag til vedtagelse, som blev fremsat af hr. Jens Rohde på Venstres, De Konservatives og Dansk Folkepartis vegne, synes jeg faktisk man burde nærlæse, og så synes jeg faktisk, at man burde tage det under dyb overvejelse at stemme for et sådant forslag, for jeg synes, det indeholder alle de elementer, der skal til, for at vi har et godt og et forsvarligt mediebillede i Danmark.

Med disse ord vil jeg bare sige, at jeg synes, det har været godt, at debatten her kom, men jeg vil samtidig sige, at jeg synes, vi har haft så mange debatter, efter at vi vedtog medielovgivningen i sin tid, at jeg efterhånden næsten synes, det er ved at være lidt for meget af det gode, men det kan det måske aldrig blive. I hvert fald er demokratiet sådan skruet sammen, at man har lov til det her. Men jeg erindrer, at der, siden vi vedtog medieloven – jeg tror, det var i efteråret 2002 – har været en stribe af debatter her i Folketinget netop om medielovgivningen.

Jeg beklager – og det vil jeg gerne understrege afslutningsvis – dybt, at der ikke var flere partier, der gik med i medieaftalen. Kulturministeren gjorde store bestræbelser den nat i Kulturministeriet for at få så mange partier med som muligt, men af en eller anden uforklarlig grund valgte en lang række partier her i Folketinget pludselig at vende tommelfingeren nedad. Hvem der var førerhund for det, kan jeg ikke vide noget om, men der var i hvert fald et eller andet parti, der pludselig tog teten og mere eller mindre tvang de øvrige partier til ikke at være med i medieaftalen.

Lad det ligge. Det er historie. Jeg synes alligevel, jeg ville have lov at nævne det, og man kan godt ryste lidt på hovedet af det, men det er den historiske sandhed, vi skal have frem ved en lejlighed som denne.

Formanden:

Så vil jeg bede ordføreren blive her. Der er korte bemærkninger fra hr. Naser Khader, hr. Aage Frandsen, fru Mette Frederiksen og hr. Søren Søndergaard i nævnte rækkefølge.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Et af problemerne, og det, der også har gjort, at vi har bedt om en forespørgselsdebat om regeringens mediepolitik, har været Dansk Folkepartis og Dansk Folkepartis bestyrelsesmedlem i Danmarks Radios utidige indblanding i Danmarks Radios nyhedsdækning. Har Dansk Folkeparti fortrudt kritikken af Danmarks Radio? Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål: Vi har hørt V og K mange gange fortælle, hvorfor de gerne vil have privatiseret TV 2, men hvad er Dansk Folkepartis begrundelse for at privatisere TV 2? Hvorfor vil man privatisere TV 2? Kommer der bedre tv ud

af det? Hvordan får vi efter Dansk Folkepartis opfattelse et bedre TV 2 efter en privatisering?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Det er rigtigt, at da vi diskuterede medielovgivningen, var der stor ståhej om, hvorvidt bestyrelsen skulle blande sig i den såkaldt overordnede programpolitik. Den debat kan vi godt tage op igen og tage en lang lidenskabelig diskussion om det. Nu har Danmarks Radios bestyrelse fungeret i godt og vel halvandet års tid eller noget i den retning, og der er skabt et utrolig godt samarbejdsforhold mellem bestyrelsen og direktionen i Danmarks Radio. Er der så egentlig nogen grund til at bore mere i det? De har fundet en samarbejdsform, hvor de nøjagtig ved, hvem der tager sig af hvad, og jeg er tryk ved, at det foregår på den måde.

Med hensyn til privatisering af TV 2: Det er jo et holdningsspørgsmål. Folketinget har været delt. Regeringen og Dansk Folkeparti har været enige om, at det vil være frugtbart at få TV 2 privatiseret, men læg mærke til, ved hvor mange lejligheder jeg har sagt – og jeg vil også godt gentage det i debatten i dag – at med et privatiseret TV 2 vil der blive stillet så strenge public service-krav, at man kan være fuldstændig sikker på, at det bliver et TV 2 af mindst samme høje kvalitet.

Hvis man nu forestillede sig, at man privatiserede det, og det så blev til en gang ingenting, så ville den danske befolkning med stor ret kunne bebrejde os det. Derfor skal vi se et TV 2 fortsat sende til den danske befolkning, og et TV 2, som man er utrolig glad for at lukke op for, og jeg skal i de afsluttende forhandlinger omkring privatiseringen gøre alt, hvad jeg kan for, at det sker fyldest.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Jeg har endnu ikke forstået, hvordan TV 2 kan blive bedre efter en privatisering ifølge Dansk Folkeparti. Dansk Folkeparti ønsker jo et frit Danmark, som de skriver. Bliver Danmark mere frit af, at Berlusconi og Murdoch får mulighed for at købe TV 2? Eller vil man afvise dem og hvordan?

Har jeg forstået det korrekt, at Dansk Folkeparti fortryder kritikken af Danmarks Radios bestyrelse, og vil man lade være med at blande sig utidigt i fremtiden?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Vi fortryder på ingen måde, og jeg mener ikke, vi har kritiseret noget. Vi har givet udtryk for nogle politiske holdninger, præcis som andre partier gør det i Folketinget. Vores holdning går ud på, at med hensyn til den overordnede programpolitik mener vi altså, at bestyrelsen i højere grad, end det var tilfældet før, skulle indgå i nogle overordnede betragtninger. Det har man fundet en god løsning på i Danmarks Radio, og så synes jeg reelt ikke, der er mere at sige om den sag.

Kl. 11.15

Så vil jeg sige vedrørende det andet spørgsmål, hr. Naser Khader rejser, om, hvem der eventuelt erhverver TV 2, at det kan man overhovedet ikke udtale sig noget om i denne stund. Man kører frem med en masse navne osv. Der kører en proces nu, og når den proces kommer frem til målstregen, så vil det vise sig, hvem der bliver de nye ejere af TV 2.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Hr. Nødgaard undrede sig over, hvordan det kunne gå til, at der ikke var en tilslutning fra alle partiets side til medieaftalen. Det har hr. Nødgaard også tidligere undret sig over.

Jeg undrer mig meget over, at hr. Nødgaard kan blive ved med at undre sig over det, for vi forklarede jo hele tiden, at der er stor uenighed om nogle ting, og derfor er det jo naturligt, at man deler sig efter anskuelser.

Jeg har et spørgsmål til hr. Nødgaard: Hvordan har Dansk Folkeparti det med ændringen af reglerne omkring portostøtte?

Poul Nødgaard (DF):

... af hvad?

Aage Frandsen (SF):

Af ændringerne af reglerne omkring portostøtte, som jo for det første indebærer, at der er nogle, der reelt fratages den mulighed, som de havde tidligere for at udsende medlemsblade. Og for det andet skal der jo sidde nogle smagsdommere og bedømme, hvad man nu kan give støtte til, og hvad man ikke kan få støtte til. Hvordan har Dansk Folkeparti det virkelig med det forslag? Er det sådan, at det er en hjertesag for Dansk Folkeparti, der bliver gennemført?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg vil godt lige starte med det første spørgsmål først. Nu kan jeg jo ikke stille spørgsmål, men jeg kan konstatere, at den nat, der blev forhandlet i Kulturministeriet, gik kulturministeren med til en lang række rettelser i forslaget til medieaftalen, som skulle imødekomme bl.a. hr. Aage Frandsen og alle de øvrige partier, Socialdemokratiet, De Radikale, og hvem der ellers var med. Og det så ud, som om man var lutter glade smil, og pludselig meldte man faktisk fra. Komplet uforståeligt.

Den dag i dag har jeg ikke fået en eneste fornuftig forklaring på, hvorfor de partier meldte sig ud af medieaftalen. Det var, som om der lige pludselig skete en form for en forvandling. Hvem det var, der var årsag til den forvandling, kan jeg faktisk ikke sige. Det er jeg ikke klar over.

Med hensyn til portostøtten: Den lov er vedtaget. Den er vedtaget her i Folketinget, og den er vi nødt til at rette os efter. Den har jeg ikke flere kommentarer til.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg afviser ikke, at jeg er i stand til under forhandlinger, hvor jeg er utilfreds med forløbet, alligevel ikke at lade mig mærke med det. Det er i øvrigt en glimrende forhandlingstaktik ikke at lade sig mærke med, om det er godt eller skidt. Jeg ved i hvert fald, at jeg i mit indre ikke var begejstret. Men jeg laver gerne et notat ved lejlighed til hr. Nødgaard om, hvorfor det var, at vi syntes, det var noget skidt.

Så synes jeg da, det er lidt underligt, at hr. Nødgaard ikke vil fortælle Folketinget og offentligheden, hvorfor Dansk Folkeparti stemte for ændringen af portostøtte, og hvordan holdningen er til det, om man synes, det er dejligt, at det var et godt forslag, om man var begejstret. Hvordan er hr. Nødgaards indre og ydre i den forbindelse? Udstråler man begejstring og glæde over, at man var i stand til at få det forslag vedtaget, at få nedsat et udvalg af smagsdommere, der skal kigge på og vurdere, hvad der nu er godt, og hvad der nu er skidt? Er man glad i Dansk Folkeparti for forslaget? Det må man da kunne svare ja eller nej på. Det er sådan et ganske almindeligt venligt spørgsmål, synes jeg.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Nu har hr. Aage Frandsen jo i 9-10 år været parlamentarisk grundlag for den tidligere SR-regering, og hr. Aage Frandsen ved jo lige så godt som jeg, at hr. Aage Frandsen også ved et utal af lejligheder har været med til finanslovforhandlinger, hvor det drejer sig om at få en samlet finanslov skruet sammen. Og der kan der så være nogle elementer i, man måske er mindre glad for.

Med hensyn til de millioner, der er givet til Kulturministeriets administration af den portostøtteordning med henblik på at reparere noget på de der ting, synes jeg da, at det er ganske glimrende. Jeg går da ikke ud fra, at der er utaknemlighed med, at vi har sat et tocifret millionbeløb af, som kulturministeren kan administrere. Jeg synes, det er fint, at vi har fundet den ordning.

Kredsen af dem, der egentlig kan komme med og søge, er blevet lidt bredere, end den egentlig var planlagt til i første omgang. Det synes jeg er godt, og jeg må have tillid til, at kulturministeren og hans ministerium kan administrere den ordning.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Når vi bruger lidt energi på også i dag at diskutere spørgsmålet omkring portostøtte, så hænger det jo selvfølgelig sammen med, at alle de mange blade og fagblade, udgivelser, magasiner osv. – det er jo mange tusinde, der tidligere modtog portostøtten – er en meget vigtig del også af den journalistiske fødekæde og er i sig selv bidragende til netop det, vi diskuterer i dag: pluralisme, mangfoldighed og alsidighed.

Nu kan jeg forstå på hr. Poul Nødgaard, at det her er en af de beslutninger i finanslovaftalen, som man er mindre glad for. Vil hr. Poul Nødgaard uddybe, hvorfor Dansk Folkeparti er mindre glad for den besparelse, der er sket på portoområdet?

Kl. 11.20

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg har aldrig givet udtryk for, at vi var mindre glade, så det må være fru Mette Frederiksens udlægning af det. Jeg siger, at vi har besluttet nogle besparelser på den portostøtte, og for at tilgodese nogle specielle formål hos dem, der kunne søge portostøtte, har vi givet kulturmini-

steren en rammebevilling, så han efter nogle bestemte kriterier kan give nogle beløb til de organisationer og lignende, som man mener ikke skal rammes af ændringerne i portostøtten. Så enkelt er det spørgsmål, og det er rent finanslovstof, vi står og drøfter her.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Det er selvfølgelig ikke uden relevans for en forespørgselsdebat om mediesituationen i Danmark, fordi de mange tusinde blade, der er blevet ramt af portobesparelsen, jo lige præcis var med til at udfylde det nødvendige grundlag for en mediepolitik med mangfoldighed og alsidighed og pluralisme, som er det, vi diskuterer i dag.

Men nu kan jeg altså forstå på hr. Poul Nødgaard, at Dansk Folkeparti synes, det var en god idé at fjerne portostøtten til de mange blade og udgivelser. Det vil jeg sådan set også gerne have en uddybelse af.

Så vil jeg i forhold til Danmarks Radios bestyrelse og det overordnede programansvar lige knytte en enkelt kommentar, for som vi også på regeringen har forstået, så var det et af Dansk Folkepartis ønsker til medieforliget. Og det er egentlig årsag til, at vi andre i øvrigt ikke er en del af det medieforlig.

Senere har der været udtrykt ønske fra Dansk Folkepartis side om, at en serie som »Krøniken« skulle kunne underlægges en form for diskussion eller overvejelse eller censur, om man nu vil det. Er hr. Poul Nødgaard enig i, at også fiktionsserier som »Krøniken« er noget, der skal kunne diskuteres fra politisk hold og i Danmarks Radios bestyrelse?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg synes simpelt hen, fru Mette Frederiksen fører den her debat ned under lavmålet, hvis jeg må bruge et mildt udtryk. Det har aldrig nogen sinde været drøftet i Dansk Folkepartis gruppeværelse, om »Krøniken« skulle det ene eller det andet. Det er en serie, som Danmarks Radios direktion har besluttet, og jeg går også ud fra, at den har indgået i bestyrelsens overordnede programansvar, når det er lagt frem. Så jeg står komplet uforstående over for, hvorfor man bringer et sådant emne ind i debatten her omkring medierne.

Det, det drejer sig om med medierne, er, at vi har alsidighed, og at vi har kvalitet, og som også

hr. Jens Rohde sagde tidligere i debatten, og som jeg synes er meget væsentligt at fremdrage endnu en gang, så også fru Mette Frederiksen forstår det, kan det aldrig være hverken fru Mette Frederiksens eller min opgave at definere kvaliteten, men det er det, fru Mette Frederiksen gerne vil. Det er det, fru Mette Frederiksen gerne vil, og det er bestemt ikke Dansk Folkepartis politik. Nu har Sky Radio været meget inde i debatten indtil nu. Jamen statsministeren oplyste det formidabelt høje lyttertal, de har. Det er da tydelige tegn på, at hvis ikke man bryder sig om sådan en radio, så lukker man ned. Så gør man sådan, så drejer man den dér vej og ikke den dér vej. Og jeg kan bare ikke forstå, at det ikke kan komme ind i hovedet eller i knolden på Socialdemokraterne. Det kan det tilsyneladende ikke.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Umiddelbart, når man kender Dansk Folkepartis udgangspunkt, så kan man jo undre sig over, at Dansk Folkeparti vil være med til det her salg af Danmark til udlandet, som salget af TV 2 er et udtryk for. Men det er selvfølgelig Dansk Folkepartis eget valg. Der var andre partier, som sagde nej, og til hr. Nødgaards orientering er der jo den store fordel ved, at vi var så mange partier, der sagde nej, at vi dermed har muligheden for at lave det om efter næste valg. Det er jo det, der er det velsignede ved det.

Efter næste valg bliver den lov om salg af TV 2 lavet om. Så enkelt er det. Det er så fordelene ved, at vi ikke er sovset ind i en eller anden elendig aftale om at sælge TV 2 til udlandet.

Men jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Nødgaard om den undersøgelse, der er lavet om TV 2, der viser, at når man spørger om associationerne i forbindelse med Danmarks Radio, så er det punkt 1: TV-avisen og punkt 2: nyheder. Når det er på TV 2 så er associationerne punkt 1: nyheder og punkt 2: reklamer – for mange reklamer. Det vil sige, at fjernseerne allerede opfatter det som et problem, at der er så mange reklamer i TV 2. Efter den privatisering, som hr. Poul Nødgaard har ansvar for, tror hr. Poul Nødgaard så, der kommer flere eller færre reklamer i TV 2?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Det gør mig lidt ondt at høre hr. Søren Søndergaard sige, at efter et valg laver man alt det her om. Skal vi så ikke lige konstatere, at det jo så

skal være under forudsætning af, at der efter et valg er et andet flertal her i Folketinget, og det tror jeg næppe kommer. Når først tingene retter sig lidt op, så vil den her regering jo støttet af Dansk Folkeparti fortsætte forhåbentlig rigtig mange år ud i fremtiden.

Skulle det ske – gud forbyde det – at der kommer en socialistisk regering, så vil jeg godt have lov at sige, at så nægter jeg at tro på, hvis f.eks. TV 2 er blevet privatiseret og en lang række andre ting er gennemført, at det så bare lige er sådan, at man knipser med fingrene og så laver det om igen. Så enkel er mediepolitik altså nu engang ikke.

(Kort bemærkning). Kl. 11.25

Det er en stor, afgørende sag, som man ikke kan ligge og gamble frem og tilbage med. Det er helt utænkeligt, hvad hr. Søren Søndergaard der siger.

Med hensyn til reklamefladen i TV 2: Hvis og når TV 2 nu bliver privatiseret, så er det klart, at de nye ejere af TV 2 selvfølgelig har nogle strategier, men de strategier skal holdes inden for rammerne af de salgsvilkår, der er givet for TV 2. Så enkelt kan det siges.

Man kan godt gøre noget langt og videnskabeligt ud af det, men det er jo klart, at nøjagtigt som hvis man sælger en fast ejendom eller noget andet, så skriver man punkt 1, 2, 3, 4, 5, 6, hvor mange punkter det nu kan blive, og det er vilkårene, og de, der på et givet tidspunkt byder på TV 2, skal altså opfylde de krav, der står deri.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Der var mindst to interessante ting i det, hr. Poul Nødgaard sagde. Den ene var, at hr. Poul Nødgaard altså mener, at der er noget, der skal rettes op fra regeringen, og det er jeg fuldstændig enig i. Måske hr. Poul Nødgaard kan give et par eksempler.

Det andet er, at hr. Poul Nødgaard måtte påkalde guderne for at understøtte regeringen. Det tror jeg sådan set også er nødvendigt, så begge de to ting var meget interessante. Men derudover: Hvorfor ikke svare på spørgsmålet?

Kommer der flere reklamer med en privatisering af TV 2? Tror hr. Poul Nødgaard, at noget af det, Dansk Folkepartis vælgere bl.a. sidder og sukker efter udeomkring i stuerne og siger, er: Lad os få nogle flere reklamer på TV 2! Det er det, vi vil have. Er det det, befolkningen ønsker? Det er jo det, der bliver resultatet. Det må hr. Poul Nødgaard jo indrømme.

Hvis det ikke er det, folk ønsker, hvis det ikke er det, folk sukker efter, hvorfor har man så vedtaget en lovgivning, der betyder, at folk så sikkert som amen i kirken vil få flere reklamer? Hvorfor er Dansk Folkeparti et parti, der er så interesseret i, at danskernes hverdag skal fyldes med reklamer, når de ser tv, når oven i købet alle undersøgelser tyder på, at den danske befolkning ikke ønsker det?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Hvis jeg må give et personligt bud på, hvad jeg tror omkring reklamer, så tror jeg, at reklamemængden på TV 2 i privatiseret form vil blive nogenlunde den samme som nu. Det er jo så en trossag.

Så vil jeg sige vedrørende TV 2 i al almindelighed, at når det er privatiseret, så skal hr. Søren Søndergaard regne med, at de nye ejere af TV 2 måske vil anlægge nogle nye synspunkter på en lang række områder med hensyn til, hvordan man driver en moderne TV 2-station.

Men det overordnede ved det er, at det er nogle ændringer, der ikke ændrer det stærke medie billede, som vi har af TV 2 nu som et utrolig godt medie – jeg skal sige, at Danmarks Radio også er udmærket. Men TV 2 er stærkt i nyhedsformidling, og det skal det naturligvis blive ved med at være.

Formanden:

Fru Carina Christensen som ordfører.

Carina Christensen (KF):

Der er god grund til at glæde sig over, at vi med den seneste medieaftale indgået mellem regeringspartierne og Dansk Folkeparti har bevæget os et stort skridt på vejen mod et friere, et mere mangfoldigt og et mere alsidigt dansk mediemarked.

Vi er heldigvis kommet langt i arbejdet med at skabe de bedst mulige betingelser for en robust kommerciel mediesektor, og vi har sikret en masse nye konkurrencedygtige radio- og tv-stationer en plads på det danske mediemarked. Ikke mindst på radioområdet har vi nu fået flere aktører og flere programmer.

Vi Konservative glæder os over, at vi nu langt om længe har brudt Danmarks Radios monopol på landsdækkende radio. Vi har fået en ny landsdækkende radiokanal, Sky Radio, og en næsten landsdækkende radiokanal, FM 100, som nu og i fremtiden begge vil konkurrere med

Danmarks Radio, og jeg synes, de to nye radiostationer er kommet ganske godt på vej.

Med medieaftalen har vi også skabt rum for flere lokale kommercielle aktører. De har nu fået færre restriktioner og bedre økonomiske vilkår, og forhåbentlig vil det medvirke til, at flere af dem vil overleve og på sigt vokse sig større og blive væsentlige aktører på markedet.

Vi Konservative ønsker et stærkt TV 2 som en solid konkurrent til Danmarks Radio inden for public service-tv. Derfor ønsker vi også at privatisere TV 2. En privatisering vil være til stor fordel for TV 2, eftersom det vil styrke tv-stationens kommercielle muligheder og indtægtsgrundlag.

Et privat TV 2 vil få adgang til den nødvendige risikovillige kapital, ligesom det vil få langt større frihed til at indgå strategiske alliancer. Vi kan ikke skrue på licensskruen i al evighed, det er i hvert fald ikke konservativ politik, og bl.a. derfor er en privatisering nødvendig.

Hertil kommer, at den stigende globalisering af mediemarkedet og den teknologiske udvikling gør det tvingende nødvendigt, at de danske elektroniske medier får bedre konkurrencevilkår. Det forudsætter, at der skelnes klart mellem public service-medier på den ene side og kommercielle medier på den anden side, og også, at der sikres fair konkurrence mellem dem.

Kl. 11.30

Vi Konservative er også meget tilfredse med, at public service-forpligtelserne for både Danmarks Radio og TV 2 nu er strammet betydelig op, og det er selvfølgelig vigtigt at understrege, at et privat TV 2 naturligvis fortsat skal have public service-forpligtelser svarende til de forpligtelser, der påhviler stationen i dag, dog minus onlinevirksomhed og programmer til snævre målgrupper.

Målet for konservativ mediepolitik er netop at skabe mangfoldighed og alsidighed og at sikre informations- og ytringsfriheden. Derfor er vi også glade for, at vi i disse år netop er med til at sikre, at disse elementer vil være en fast bestanddel i fremtidens danske mediepolitik.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det blev nævnt, at de to nye radiokanaler var kommet godt på vej. Nu kan man lægge meget i udtrykket godt på vej, de er i hvert fald begyndt at sende, og de sender stadig væk, men svarer det så også indholdsmæssigt til forventningerne? Opfylder den femte kanal nu den type af

public service-forpligtelser, som allerede ligger i aftalen?

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

Jamen jeg mener altså, hvad jeg sagde, at jeg synes, at Sky Radio er kommet godt på vej. De kriterier, der er stillet op for dem, er jo kvantitative kriterier, og dem er jeg ret sikker på at de lever op til med bl.a. de her 7-minutters nyhedsudsendelser osv.

Rent indholdsmæssigt kan man jo altid diskutere, hvad man synes der er godt eller dårligt. Jeg synes, de har fået en udmærket start. Jeg håber selvfølgelig, at kvaliteten på sigt vil blive bedre, at vi vil få endnu flere nyhedsudsendelser, og jeg ser gerne, at de går ud og sender flere debatprogrammer, end de er forpligtet til via kravene.

Men det er da klart, at vi endnu ikke har et niveau som Danmarks Radio. Nu er det også kun 2-2½ måned siden, at de gik i gang, så jeg havde heller ikke forventet, at de havde nået Danmarks Radios niveau endnu. Men jeg er ret sikker på, at vi får bedre og bedre kvalitet, og jeg synes, at det er en udmærket start.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Skal jeg forstå det sådan, at man er tilfreds med indholdet, at det var det, man havde forventet? Et er, at man stiller nogle kvantitative krav, men man må også have nogle forventninger til, hvad der ligger i det, når man siger, at der skal laves nogle magasinprogrammer og sådan noget. Lever det fuldstændig op til forventningerne, var det lige netop det, man tænkte på, eller er det måske lidt ved siden af, men o.k., meget fint alliancevel? Eller sidder man tilbage med fornemmelsen: Hold da op, hvor har de snydt os?

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

Essensen i forholdet mellem kvantitative krav og kvalitative krav er jo bl.a., at vi ikke blander os i, hvad indholdet skal være. Jeg går da ud fra, at de, der driver Sky Radio, har meget bedre forstand på, hvad lytterne gerne vil høre osv. Og jeg synes personlig som lytter, at det er en ganske udmærket start efter 2-2½ måned.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Med hensyn til det sidste med, at vi ikke blander os i det: hvordan kan kulturministeren udtale i Politiken den 27. november 2003: »Når du spørger mig, om Sky har leveret et reelt monopolbrud på DR's nyheder, så er radioen ikke, hvad jeg forventede?« Der blander kulturministeren sig i det. Derfor forstår jeg ikke, at fru Carina Christensen siger, at vi ikke blander os.

Mit andet spørgsmål er: En seerundersøgelse viste for nylig, at TV 2 er danskernes foretrukne tv-station, 46 pct. mente, at TV 2 har de bedste programmer. Hvordan kan TV 2 som privat kanal blive endnu bedre end nu?

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

Med hensyn til det første citat af, hvad kulturministeren har sagt, så har jeg meget vanskeligt ved at vide, hvad kulturministeren forventede. Jeg kan jo kun forholde mig til de kvantitative krav, der blev opstillet som krav til den nye landsdækkende radiokanal, og det har de i hvert fald overholdt her og nu.

Men jeg er da kun enig med kulturministeren, jeg ville også ønske, at vi fik rigtig, rigtig høj kvalitet, og det tror jeg såmænd også skal komme. Jeg synes, det er meget tidligt at evaluere efter blot 2 måneder.

Med hensyn til hvordan jeg tror TV 2 kan blive bedre som et privat TV 2, er jeg hundrede procent overbevist om, at vi vil få et langt, langt bedre TV 2 end det, vi kender i dag, også når vi skal se 30 år ud i tiden. De vil få nye muligheder for at indgå strategiske alliancer, de vil få nye muligheder for at optage risikovillig kapital. Derfor har de også flere penge at gøre godt med og kan dermed lave flere programmer og forhåbentlig også programmer af en højere kvalitet end i dag. Så jeg mener, det er den optimale fremtidssikring af TV 2 som station.

Kl. 11.35

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det, jeg er interesseret i, er at høre fru Carina Christensens vurdering af udviklingen af betalte hverdagsaviser. I 1984 var der 49 titler, i 1995 var det faldet til 39 titler, og det seneste tal, vi har her fra nu, er 29 titler på betalte hverdagsaviser. Det vil sige, at vi ser en markant nedgang, og samtidig ser vi også, at de samles på færre og færre ejerhænder.

Hvad mener Det Konservative Folkeparti der skal gøres for at undgå den situation, at vi har en, måske to dagbladskoncerner, der ejer de få dagblade, der er tilbage i Danmark – nogle af dem er måske på udenlandske hænder – eller opfatter Det Konservative Folkeparti slet ikke det som noget problem?

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

Jeg er da meget enig med hr. Søren Søndergaard i, at det er beklageligt, at vi oplever en indskrænkning i antallet af danske dagblade, og jeg oplever også, at der er færre og færre, der holder avis og læser avis; man synes sådan set, det er rigeligt med de nyheder, man får fra tv-stationer. Det synes jeg er beklageligt. Jeg synes sådan set, at vi har en fælles forpligtelse til at få vendt den tendens og måske allerede i folkeskolen gøre opmærksom på, at dagbladene også stadig væk skal være et stærkt medie.

Men at vi herindefra skal blande os i det og sende en check ud til dagbladene, det ønsker jeg på ingen måde. Dagbladene er private virksomheder, som skal drives på bedste vis, og det, der er vores opgave herindefra, er at sikre dem så gode rammevilkår som overhovedet muligt på samme måde, som vi også ønsker at sikre dem nu for TV 2.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jo, men hvordan rammevilkår? Man kunne f.eks. give en støtte til distributionen, sådan at distributionen for bladene bliver fri. Jeg er fuldstændig enig i, at man ikke skal ind at blande sig i redaktionen. Jeg er også fuldstændig enig i, at man ikke skal ind at blande sig i, hvilke blade der skal overleve, og hvilke der ikke skal overleve.

Men man kunne lige præcis forbedre rammebetingelserne ved f.eks. at give en støtte, sådan at distributionen var gratis. Det er en meget stor post for de fleste aviser.

Hvad er fru Carina Christensens og Det Konservative Folkepartis holdning til de erfaringer, man har i Norge, hvor det rent faktisk er lykkedes at bevare en række lokalaviser, hvad der ikke er lykkedes i Danmark?

Hvad er Det Konservative Folkepartis konkrete bud på, hvordan man vil forhindre den udvikling i at fortsætte med stadig færre blade, der ejer de få aviser, der er tilbage? Jeg synes ikke, jeg hørte noget konkret bud fra Det

Konservative Folkeparti. Det er sådan set det, jeg vil være interesseret i.

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

Først og fremmest må jeg sige, at jeg ikke kender særlig meget til de konkrete erfaringer i Norge, så dem har jeg lidt svært ved at kommentere.

Men jeg vil kun holde fast i: Vi ønsker ikke at give distributionstilskud eller erhvervsstøtte eller noget som helst. Vi ønsker at skabe gode rammevilkår for alle virksomheder i Danmark, herunder også de danske dagblade, og forhåbentlig vil det kunne hjælpe dem et langt stykke hen ad vejen. Men at begynde at forsøge at vende en selvfølgelig negativ udvikling her og nu ved at kaste sig ind og give en eller anden tilfældig statsstøtte er ikke vores politik.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Kristendemokraterne har hele tiden sagt, at vi godt kunne gå med til privatisering af TV 2. Det, der har været meget vigtigt for os, er også, at man ved en sådan privatisering vil sikre, at der stadig vil være kvalitet og tyngde også i en privat tv-station.

Men jeg ved ikke, om jeg er begyndt at blive lidt bekymret, det er næsten lige før, for når jeg hører fru Carina Christensen argumentere for denne privatisering, så går størstedelen af argumentationen på kapital, det skal være kommercielle, strategiske overvejelser, for når først vi har fået samlet en masse penge i kassen, så kommer der nok noget godt tv.

Men det må så også, når nu man ligesom skal have alle de her midler ind ud fra nogle markedsbetingelser osv., betyde reklamer. Skal jeg forstå det således, at om der kommer flere reklamer, vil man være meget afslappet over for, for det er en del af reglerne?

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

Jeg har ikke noget problem med flere reklamer. Hvis jeg sad som seer og skulle vælge mellem dét og så at betale ufattelig meget i licens og opleve, at licensen år for år blev sat op og sat op og sat op, så ville jeg næsten synes, det var værre. Jeg vil som seer være interesseret i ikke at betale for meget i licens. Vi synes, vi har nået toppen af, hvad man kan nå.

Og jeg er ikke bange for et privat TV 2, der netop skal leve op til de public service-krav, vi

har stillet op i de nye public service-kontrakter. Så jeg er meget fortrøstningsfuld. Det skal nok blive et rigtig godt TV 2, vi får, og meget mere bæredygtigt, end det er i dag.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Det vil altså sige, at man for ligesom at have et bæredygtigt TV 2 – det regner jeg så også med betyder økonomisk bæredygtigt – så har man slet ikke noget imod, at der kommer flere reklamer, også mange flere reklamer rettet mod børn og unge, man vil ikke have nogen restriktioner. Det er en meget liberal lovgivning, vi har, også i forhold til andre lande i EU.

Kl. 11.40

Det vil altså sige, at man måske også på længere sigt vil se et skred hen imod, at man godt vil bryde ind i film osv., fordi dette nu skal være bæredygtigt.

Det, der begynder at bekymre mig en lille smule, er, hvis man også skal koble det sammen med de to nye radiokanaler, P5 og P6, der er i udbud, at man hele tiden taler om – ikke kvalitet, nej, nej; det er det kvantitative. Er målet, at bare vi får privatiseret, at bare vi får den der mangfoldighed, forstået på den måde: jo flere, jo bedre, så kan man egentlig godt give lidt køb på indholdet?

Hvor er alsidigheden så pludselig blevet af? Det lyder på fru Carina Christensen som om, at bare økonomien er på plads, og bare vi får lidt kanaler og lidt forskellige udbydere osv., jamen så giver man lidt køb på det alsidige og på indholdet ved, at det er det kvantitative, det er økonomien og strategien, flere reklamer og den slags.

Er det virkelig ambitionsniveauet? Så er jeg i hvert fald begyndt at blive dybt bekymret for den udvikling.

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

Først vedrørende breaks: Jeg kunne forstå, at spørgsmålet var, om vi går ind for breaks. Nej, vi er ikke interesserede i at indføre breaks, og det er sådan set heller ikke en del af den nye medieaftale. Der er bred enighed blandt de tre forligspartier i mediekredsen om, at vi ikke ønsker breaks. Og det har vi sådan set heller ingen intentioner om at indføre i fremtiden.

Men flere reklamer inden for de felter, hvor man nu vil sende reklamer? Jamen så mange

som muligt, så TV 2 kunne tjene nogle penge og lave nogle gode reklamer, det har jeg altså ingen problemer med; det må markedet sådan set selv styre.

Med hensyn til indholdet og med hensyn til hvad vi skal blande os i, så må jeg sige, at jeg står lidt uforstående over for, om fru Bodil Kornbek regner med, at vi fra Folketingets side skal sidde og definere, hvad der er godt indhold, og hvad der er dårligt indhold. Der er jeg meget på linje med hr. Jens Rohde. Jeg tror godt, at folk, når de sidder og zapper rundt med deres fjernbetjening, kan finde ud af, hvad de synes at de kan lide at se. Så det skal vi i hvert fald ikke bestemme herindefra.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg synes, vi skal forfølge spørgsmålet om reklamer, for jeg tror, at de fleste af os, der ser TV 2, ikke synes, at det er reklamerne, der er den sjoveste del og den mest oplysende og den bedste del af tv-kanalens virke. Derfor er det selvfølgelig interessant, at ordføreren fra Det Konservative Folkeparti i dag siger, at der godt kan komme flere reklamer, og at der sådan set ikke er noget til hinder for, at hele det marked udbygges.

Derfor skal jeg spørge fru Carina Christensen: Er der et loft for, er der en grænse for, hvor mange reklamer seerne eksempelvis på TV 2 skal belastes med, eller forestiller Det Konservative Folkeparti sig, at man kan liberalisere fuldstændig, således at der overhovedet ikke er nogen krav eller nogen grænser?

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

Jamen jeg forestiller mig, at markedet helt selv kan styre, hvor mange reklamer der vil være plads til på en normal sendeflade. Jeg tror, at hvis man kom op på at se reklamer 24 timer i døgnet, så ville de simpelt hen miste effekten, så jeg tror, at de, der betaler for reklamerne, godt selv kan regulere det. Jeg mener ikke, at vi skal stå herindefra og sige, at vi kun vil tillade reklamer i maks. 5 minutter mellem hver udsendelse. Det regulerer sig selv. Det har jeg fuld fortrøstning og stor tiltro til.

Formanden:

Så er det fru Mette Frederiksen for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Hvorfor så ikke reklameafbrydelser i film? Hvis Det Konservative Folkeparti har så stor tiltro til markedet på det her felt, så bør man jo slippe lovgivningen fuldstændig fri.

Jeg skal i øvrigt i den forbindelse oplyse fru Carina Christensen om, at der i dag er lovgivning for, hvor mange reklamer der må sendes, og jeg må så gå ud fra, at det ikke længere er regeringens politik, at det overhovedet skal reguleres. I så fald er der vel heller ikke nogen som helst grænser for, hvad børn og unge skal udsættes for, hvis markedet skal have lov til at diktere slagets gang.

Er det virkelig ambitionen, som også fru Bodil Kornbek var inde på? Er det ambitionen for indholdet af TV 2, vi hører her i dag?

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

Der er sat nogle helt strikse rammer op for reklamer i dansk tv. Det er vi blevet enige om i medieforligskredsen, og det er noget, vi står et hundrede procent bag. Det gælder bl.a. reklamer over for børn og unge; det gælder, at vi ikke ønsker breaks i de danske film. De reklameregler står vi et hundrede procent inde for, og de skal selvfølgelig overholdes.

Men med hensyn til hvad der bliver solgt af reklamer inden for de rammer, kan jeg da kun håbe for de kommercielle, at det lykkes for dem at sælge det produkt, som de nu engang lever af, og det er altså reklamer. Jeg har i hvert fald ingen ønsker om at begrænse det, når de i øvrigt holder sig inden for de rammer, vi har fastsat i forligskredsen.

Formanden:

Tak til fru Carina Christensen. Den næste ordfører er hr. Aage Frandsen.

Aage Frandsen (SF):

Når man læser regeringspartiernes ord, og i det her tilfælde kalder jeg også Dansk Folkeparti for et regeringsparti, fordi de er med til at regere over mediepolitikken, er det interessant at se, hvor mange smukke ord der kan skrives. Alligevel må man sige: Tro dem ikke, for hvad er det, der ligger til grund for, at de smukke ord skulle blive til virkelighed?

Kl. 11.45

Der står informations- og ytringsfrihed – jeg er varm tilhænger af det. Det står mangfoldig-

hed – mine ord igen. Der står alsidighed – jeg kunne ikke have sagt det bedre. Længere nede står der kvalitetsorienteret – det er flot.

Hvad er omdrejningspunktet? Det må være at skabe ligeværdig konkurrence. Det er omdrejningspunktet. Det er så spørgsmålet, om der overhovedet er ligeværdig konkurrence mellem f.eks. Danmarks Radio på den ene side og en kommercialiseret verden på den anden side.

Alle disse ord bruges af regeringen, men jeg tror ikke på dem, for det, der er regeringens metode, er jo, at det er markedet, der kan løse problemerne; det er det kommercielle, der kan løse problemerne, og man er ligeglad med, når/hvis konsekvensen er, at vi får mere monopol, for det får vi jo på en række områder.

Vel er det spredt ud, når det gælder mangfoldighed i antal udbydere, når det drejer sig om de elektroniske medier, men det er alene på grund af teknologien. Når vi går f.eks. 30 år tilbage i tiden, kunne teknologien jo ikke give den form for mangfoldighed i udbuddet.

Når vi så ser på bladmarkedet, bliver der jo mindre mangfoldighed. Jeg har ikke et idylliseret forhold til, hvordan det var engang, for vel har jeg nået en vis alder, men jeg er alligevel efter den tid, hvor der var fire blade i hver større provinsby; det var væk, men dengang var der trods alt flere blade, der var selvstændige blad-huse, og de er der i mindre og mindre udstrækning.

Det, der er problemet i øjeblikket, er, at man i den grad lader markedet blive dominerende, lader det kommercielle blive det dominerende, så vi risikerer, at netop det liberalistiske betyder monopol på en række områder.

Hvad er det så, vi vil slås for? Ja, noget af det helt afgørende, flagskibet inden for medieområdet, er Danmarks Radio, når det drejer sig om de elektroniske medier. Det er det ud fra en betragtning om, at Danmarks Radio har en række forpligtelser.

Det er vigtigt også at understrege, også over for Danmarks Radio, at man aldrig nogen sinde må underlægge sig disse tidens tendenser med, at man skal behage alle. Det er meget vigtigt, at også P 1 og P 2 er provokerende; det er meget vigtigt, at man har orienteringen. Der er masser af ting, jeg ikke er enig med dem i, men det er helt afgørende, at journalister ikke er til for at behage. Også DR 2 er selvfølgelig på tv-siden helt afgørende, men det er også vigtigt, at Danmarks Radio på DR 1 hele tiden tænker på, at man ikke skal være her for at behage, men man

skal være her for at være oplysende, for at være orienterende.

Når det drejer sig om TV 2, som jo er et flag-skib, som regeringen vil have solgt: Jeg glæder mig over hver eneste dag, der går, hvor det ikke lykkedes. Det kan ligefrem være sådan, at det efter et valg ikke er nødvendigt at rulle det tilbage, for det kan være, at det ikke lykkes at sælge TV 2 inden et folketingsvalg, og efter et folketingsvalg, hvor der er et andet flertal, bliver det ikke solgt.

Skulle det være blevet solgt, er det selvfølgelig lidt afhængigt af, hvordan konditionerne er, men så må vi have det tilbage igen. Vi vil ikke have et TV 2 på private hænder med de risici, som alt i øjeblikket tyder på at der vil være i den forbindelse. Derfor glæder jeg mig hver eneste dag over, at det ikke er solgt, og jeg takker i den forbindelse EU for at bidrage til, at man ikke kan sælge det over hals og hoved.

Så vil jeg godt fremhæve, at på det lokale radio- og tv-område er risikoen ved den metode med, at man lader markedet og det kommercielle bestemme, at noget af mangfoldigheden forsvinder.

Kl. 11.50

Dagbladsområdet – det må jeg hellere lige for en sikkerheds skyld nævne – er virkelig et sted, hvor det er meget problematisk, når det gælder fremtiden. Der er jo særordninger i dag via Dagspressens Finansieringsinstitut, og der har også været særordninger for de dagblade, der ikke er meget annoncerende; for at sige det ligeså: Information og Kristeligt Dagblad.

Jeg er meget ked af, at det gik så skidt for Dagen, ikke for avisen som sådan, men for projektet med at lave en ny avis. Vi lægger meget vægt på, at der er penge i det, som vi foretager os, for at sikre, at der kan komme nye dagblade, for det er en del af mangfoldigheden. Derfor er vores bud: Ja, det koster penge.

Nu får dagbladene via momsstøtten i forvejen ganske mange penge, men man kunne se på at lave lidt om på det. Det kunne jo godt være, at der var nogle, der havde mere brug for pengene, i stedet for at det er dem, der har den bedste økonomi, som får de fleste penge.

Naser Khader (RV):

Ser man på regeringsgrundlaget fra 2001, »Vækst, velfærd og fornyelse«, så fremgår det, at regeringen har følgende målsætninger på medieområdet:

For det første: Man vil tilrettelægge en mediepolitik, der bygger på informationsfrihed og ytringsfrihed, på mangfoldighed og alsidighed.

For det andet: Man vil tilgodese befolkningens medieønsker og mediebehov ved at give dem reelle valgmuligheder.

For det tredje: Man vil sikre en ligeværdig konkurrence på nyheds-, informations- og debatområdet, i erkendelse af at netop denne type udsendelser har afgørende betydning for demokratiet:

På dette overordnede niveau er det målsætninger, som Det Radikale Venstre støtter, men vi er uenige med regeringen i, hvordan man fremmer disse målsætninger, og det vækker skuffelse og forundring, når målsætningerne direkte modarbejdes af regeringens konkrete beslutninger. Lad mig fokusere på tre eksempler: privatisering af TV 2 og Sky Radios overtagelse af en femte radiokanal; jordbaseret digitalt tv samt public service og kulturkampen.

Vores holdning til TV 2 er klar. Det Radikale Venstre er et liberalt parti, og derfor er vi heller ikke principielt imod en privatisering af TV 2. Offentlig indblanding er kun nødvendig, hvor private initiativer ikke er tilstrækkelige. Men disse betingelser er ikke til stede for TV 2, og derfor er vi imod en privatisering på de nuværende betingelser.

TV 2 er ifølge Politiken fra den 2. februar 2004 i dag danskernes foretrukne tv-station, og danskerne ser gennemsnitligt 3 timers tv om dagen. Disse valg skal vi tage alvorligt, og den succes, TV 2 har været, kan vi ikke sætte over styr, bare fordi man gerne vil lave bastante mediepolitiske markeringer.

Erfaringer med den femte landsdækkende radiokanal, Sky Radio, bør give stof til eftertanke. Den har vist, hvor svært det er at få private kommercielle aktører til at tage public serviceforpligtelserne alvorligt. Det bliver ikke bedre af, at man ikke har magtet at udarbejde tilstrækkelig specifikke betingelser, give klare, troværdige sanktionsmekanismer samt indrette konsekvente kontrolmekanismer.

Endnu en gang viste regeringens målsætninger sig at være tomme floskler. Man vil bryde Danmarks Radios nyhedsmonopol, have konkurrence på nyhedsområdet og give lytterne reelle valgmuligheder, men hvad har vi fået? Lad mig i den sammenhæng indskyde min store beklagelse over, at Radioavisen er blevet kortere, nemlig fra 10 til 7 minutter.

Regeringen har desuden reelt syltet jordbaseret digitalt tv med beslutningen om kun at oprette fire landsdækkende kanaler og dermed også en landsdækkende konkurrence om mangfoldighed på tv-området. Digitalt jordbaseret tv er ikke kun en investering i fremtidens digitale infrastrukturer. En ambitiøs investering er nødvendig for at sikre den mangfoldighed og alsidighed i tv-udbudet, som alle siger de ønsker.

En fremsynet investering i digitalt jordbaseret tv vil give danske tv-seere et bredt og alsidigt udbud af tv-kanaler, og erfaringer fra udlandet viser, at et bredt udvalg er en betingelse for succes – omkring 16 kanaler mod regeringens 3-4 stykker.

Kl. 11.55

Man kunne få den mistanke, at regeringen har besluttet at sylte planerne om digitalisering for at sikre et privatiseret TV 2 mod for meget landsdækkende konkurrence. Det vil sige, at man siger, at man vil have konkurrence, men man gør samtidig alt for at hæmme den.

Regeringens højt profilerede kulturkamp har også fået stor betydning for medieområdet. Kulturkampen blev lanceret som regeringens forsøg på at forandre danskernes holdninger, komme smagsdommere til livs og bekæmpe den undertrykkende kulturradikale elites sammensværgelse i Danmark; den elite, som påstås dagligt at sætte dagsordenen i alle medier over hele landet, inklusive Radioavisen, hvor jeg tidligere nævnte, at jeg beklager, at den er blevet forkortet fra 10 til 7 minutter.

Efterhånden har kulturkampen udviklet sig til, at meget ekstreme synspunkter har fået frit spil, hvor det gennemgående tema har været en skræmmeekampagne, der skulle presse folk til selvrensning, til at holde sig tilbage og makke ret. Lars von Triers »Dogville« var for kritisk over for USA og skulle fratages offentlig støtte. Medlemmer af Danmarks Radios bestyrelse blandede sig direkte i journalisterne dispositioner, og selv uskyldig underholdning som den fremragende »Krøniken« beskyldes for at være venstreorienteret propaganda.

I en eller anden forstand kan man forvente dette fra visse medlemmer af Dansk Folkeparti og andre regeringsstøtter, men regeringens larmende tavshed har været påfaldende i den sammenhæng. Hvor blev de højtidelige erklæringer om ytringsfrihed, mangfoldighed og alsidighed af?

Lad mig slutte med endnu en gang at beklage den brutale beskæring af Radioavisen fra 10 til 7 minutter.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er simpelt hen forstemmende at høre den tale, som hr. Naser Khader lige har holdt. Er den kritik, der har været af »Krøniken«, blevet udbasuneret af nogle af regeringspartierne? Det vil jeg gerne spørge hr. Naser Khader om. Hvis den ikke er det, er det fuldstændig utilstedeligt at nævne det her i Folketingssalen og prøve at give det indtryk, at vi fra regeringspartierne begynder at prøve at angribe et program som »Krøniken«. Det er der faktisk ingen af os der har gjort. Det er punkt 1.

Punkt 2: Det er utrolig interessant at høre den der modstand mod, at bestyrelsen har fået det overordnede programansvar. Man må endelig ikke blande sig i programpolitiske tiltag, men tre gange blander man sig fra politisk hold; tre gange står hr. Naser Khader her og blander sig i, om Danmarks Radio sender 10 minutters nyheder eller 7 minutters nyheder.

Vil hr. Naser Khader så ikke i den forbindelse medgive, at Danmarks Radio rent faktisk er begyndt at sende meget mere nyhedsstof, men at det nu løbende bliver puttet ind i udsendelsen, så der er et helt andet og naturligt flow? Kunne den vej, Danmarks Radio har fundet, ikke være en udvikling, som rent faktisk er gavnlig for nyhedsformidlingen her i Danmark? Er det egentlig ikke bare sådan, at vi skal blande os udenom?

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Til hr. Jens Rohdes første spørgsmål om kritikken af »Dogville« og »Krøniken«: Jeg har ikke sagt noget som helst om, at regeringsmedlemmer har kritiseret »Dogville« og »Krøniken«, men regeringens støtteparti, Dansk Folkeparti, har været kritisk. Det, jeg pegede på, var, at man fra regeringens side har været tavs i forhold til den kritik. Det var det, jeg pegede på i min ordførelse.

Til det andet om Radioavisen: Jeg ved godt, at det ikke er noget, vi skal blande os i. Vi skal ikke blande os i, hvordan Danmarks Radio laver deres programmer, og slet ikke blande os i journalisterne arbejde. Men da vi i dag har forespørgselsdebat om mediepolitik, kunne jeg ikke lade være med at kommentere, at man har skåret Ra-

radioavisen fra 10 til 7 minutter; det er bare en kommentar.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Men hvad ligner det at bringe den diskussion om de 7 og 10 minutter ind i Folketingssalen, når man højtideligt erklærer, at vi ikke må blande os? Men det er måske det samme, hvor man siger et og gør noget andet? Det er måske, nøjagtig ligesom man tidligere hævdede, at der ikke måtte være nogen programindblanding, men da vi havde debatten om rådhusklokkerne før Radioavisen, suste navnlig De Radikale i gang og begyndte at debattere det.

Jeg troede bare, at vi var enige om, at der ikke skulle være programindblanding, og jeg troede, det var det. Det Radikale Venstre har været så bekymret for med de public service-forpligtelser, som vi har lavet. Så jeg har lidt svært ved at se sammenhængen.

Kl. 12.00

Jeg har også svært ved at se sammenhængen i forhold til begrebet ytringsfrihed. Hvis medlemmer af Dansk Folkeparti ønsker at ytre sig om, hvad de synes om »Krøniken«, skal de så ikke have lov til det? Hvorfor skal regeringen så gå ud og imødegå det? Jeg gav i øvrigt i aftes i Profilen udtryk for min holdning til »Krøniken«, og hvordan jeg oplevede den.

Men det står vel enhver frit for at diskutere noget, der bliver sendt i fjernsynet, hvis man har lyst til det? Eller der skal ytringsfriheden måske begrænses? Jeg vil sige til hr. Naser Khader: Det hænger overhovedet ikke sammen.

Jeg vil gerne understrege, at privatiseringen af TV 2 intet har at gøre med en bastant politisk markering. Det har noget at gøre med at fremtidssikre TV 2, og den fremtidssikring har Det Radikale Venstre aldrig leveret et bud på.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Der blev sagt så meget fra hr. Jens Rohdes side, men jeg kan starte med at sige, at jeg ikke kan besvare alle de spørgsmål, der blev stillet. Det tager tid. Men vi kan godt have en holdning i forhold til rammerne, altså 10 eller 7 minutters radioavis. Der, hvor vi slet ikke skal blande os, er i forhold til hvad der blive sendt, og hvad der bliver valgt, og hvordan journalisterne arbejder. Men man kan alligevel godt have en holdning til, at det er kvantiteten og ikke kvaliteten.

I forhold til »Krøniken«, »Dogville« og andet er kritikken kommet fra medlemmer af Dansk Folkeparti, som jo er støtteparti for regeringen, og som er med til at støtte regeringens mediepolitik. Da vi i dag drøfter regeringens mediepolitik, er det da vigtigt lige at nævne, at regeringens støtteparti er på grænsen til censur, når det blander sig i de der udsendelser. Derfor skal det også kommenteres.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg vil også godt lige tage fat i de ting, som hr. Khader fremførte om bestyrelsen. Jeg forstår ikke rigtig indlægget, det med Radioavisen fra 10 til 7 minutter. Det må jeg forstå som et signal om, at Danmarks Radios bestyrelse efter hr. Khaders opfattelse bør gå til direktionen, der har lavet den ændring, og sige: Den der går altså ikke. Det er, som om man spiller på flere heste.

Bestyrelsens opgave i sådan en erhvervsvirksomhed er jo at lægge nogle overordnede linjer for, hvordan direktionen i en erhvervsvirksomhed skal drive virksomheden. Jeg forstår ikke, hvorfor hr. Khader nærmest hellere ser, at der slet ikke var nogen bestyrelse i Danmarks Radio. Det ville være en total fejltagelse.

Så efterlyser jeg en anden ting, jeg godt vil spørge hr. Khader om: Hvad er det egentlig, man har imod den medieaftale, der er indgået? Man er rigtig stor tilhænger af privatisering af TV 2, sagde hr. Khader, og så var det ellers en lang oplæsning af et stort kulturpolitisk indlæg, der kunne være holdt i en eller anden forening et eller andet sted. Det har reelt ikke meget med mediepolitik at gøre.

Reelt er Det Radikale Venstre tilhænger af den medieaftale, der er indgået, men i solidaritetens hellige navn med de andre partier valgte man at sige nej. Er det ikke den historiske sandhed?

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Vi var med i medieforhandlingerne helt til sidste nat, og vi har da også, synes vi selv, været med til at påvirke den medieaftale, man fik. Men der var nogle ting, vi simpelt hen ikke kunne gå med til, og det var i forhold til privatisering af TV 2. Vi har flere gange nævnt, at vi principielt intet har imod, at TV 2 bliver privatiseret, bare det sker på et ordentligt grundlag. Det synes vi ikke at der er på nuværende tidspunkt. Derfor er

vi imod en privatisering på det nuværende grundlag.

Formanden:

Hr. Poul Nødgaard for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg forstår simpelt hen ikke svaret, overhovedet ikke. Hr. Khader er tilhænger af privatisering af TV 2. Den nat, vi forhandlede medieaftalen, fik Det Radikale Venstre og alle de andre partier lov til af kulturministeren at få ændret visse dele af aftalen med henblik på, at man så kunne tiltræde den. Det vil sige, at hr. Khader står her i dag og siger, at man er tilhænger af privatisering af TV 2, men der var bare lige et eller andet, man ville have lavet anderledes. Hvorfor sagde man det så ikke den nat? Så havde man sikkert også fået det ønske opfyldt.

Nej, hr. Khader bør indrømme, at sandheden er, at de partier, der sagde nej, Det Radikale Venstre, Socialdemokraterne, SF og Enhedslisten, gjorde det i samlet trop, og det var man enig om. Da indgik man, hedder det ikke en musketered om, at enten siger alle ja, eller også siger alle nej. Lad os få den sandhed frem her i Folketingssalen i dag.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Det har intet at gøre med, at enten siger alle ja eller alle nej. Vi har de sidste 2 år indgået mange aftaler med regeringen alene, så det har ikke noget at gøre med, at enten siger alle ja eller alle nej.

Det har noget at gøre med, at vi var uenige om, hvordan man skulle forholde sig til fortolkningen af de rapporter, der skulle komme, og som skulle afgøre eller være udgangspunkt for en eventuel privatisering af TV 2. Vi var uenige i, at det var kulturministeren, der skulle have det sidste og afgørende ord. Når man indgår forlig, burde alle partierne have haft noget at skulle have sagt og vetoret.

Det er faktisk det, der gjorde, at vi sagde nej.

Kl. 12.05

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er glad for, at hr. Naser Khader ikke bekræfter den historiske ukorrekthed, som hr. Nødgaard fremlægger. Bl.a. ved hr. Naser Khader jo

– det er selvfølgelig derfor, at han ikke bekræfter den usandhed – at Enhedslisten havde forladt forhandlingerne allerede på et tidligere tidspunkt, fordi vi havde en analyse af, hvor det bar hen. Men lad det nu ligge.

Jeg har et konkret spørgsmål til hr. Naser Khader for at få det på det rene: Vil Det Radikale Venstre være med til efter et kommende valg at genforhandle hele den lovgivning, der ligger om TV 2? Efter et kommende valg, hvor vi får et nyt flertal, hvor ingen er bundet af den gamle aftale, er Det Radikale Venstre klar til i den situation at genforhandle hele spørgsmålet om privatisering af TV 2 sammen med os andre?

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Det kan jeg sige ja til. Det vil vi.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 12.06

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Når man ser på det forslag til vedtagelse, der ligger fra Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti, er det ikke ordene, der er noget galt med, altså de er jo flotte.

Det eneste, der måske kan undre, er, hvordan man overhovedet efter den tale, vi hørte fra hr. Jens Rohde, kan snakke noget om, at man ønsker et kvalitetsorienteret udbud, for hvordan skal man afgøre, om noget er kvalitet? Det er udelukkende op til den enkelte, fik vi at vide af hr. Jens Rohde. Så vi kan måske få en forklaring på, hvad der egentlig menes med kvalitetsorienteret. Men ellers er alle ordene jo fine: mangfoldighed, og der skal være ytringsfrihed osv. Alsidighed står der også.

Det er mere, når man sammenholder ordene med den virkelighed, der er uden for det her

hus, at problemet opstår. For i det store og hele har vi jo set, at store mediekoncerner sætter sig godt til rette i mange lande.

Hvis vi kigger på det på verdensplan, er det jo en tendens, der foregår med rygende hast, og med globaliseringen er det ikke bare i hvert enkelt land, vi får mediekoncernerne, men vi får dem globalt.

Efter Enhedslistens opfattelse er den tendens til monopolisering og ensretning ikke positiv. Vi er overbevist om, at det ikke fører til mangfoldighed og alsidighed, som regeringen ellers hævder at den ønsker. For os er det vigtigt at fastholde uafhængighed og særpræg, og omdrejningspunktet dér er public service og en alsidig sendeflade.

Hvis man ser på tv-mediets rivende udvikling, kan man konstatere, at den har medført, at man kan følge »Hvem vil være millionær?« i samme koncept på 20 eller 25 forskellige kanaler hjemme i stuen. Det er jo ikke, fordi man nødvendigvis ønsker at se de der 20-25 udgaver af »Hvem vil være millionær?« på en gang, men den slags programmer og reality show er blevet den store eksportvare for mediekøbmændene.

Det skal ikke forstås på den måde, at vi har noget imod, at man sender for den sags skyld 20 raske mænd og kvinder til en ø og afvikler diverse mere eller mindre opgejlede konkurrencer. Det skal være fuldt ud muligt. Man skal have lov at gøre det alt det, man vil.

Jeg bliver nødt til at skuffe hr. Rohde: Vi vil ikke forhindre det. Det skal være muligt. 30 kanaler med »Robinson«, 40 kanaler med »Robinson«, 50 kanaler med »Robinson«. Det skal være muligt. Det eneste, vi siger, er, at der skal være mulighed for at vælge fra. Der skal være mulighed for at vælge noget andet, og der skal ikke bare være mulighed for at vælge én anden ting, men der skal være mulighed for at vælge flere andre ting.

Regeringens svar på den udvikling er altså, at TV 2 skal sælges. Efter vores opfattelse er det et forkert forslag for at sige det mildt. En hundrede procent reklamefinansieret kanal vil selvfølgelig fortolke sin public service-forpligtelse så frit, som den overhovedet kan få lov til, og radioerfaringerne viser tydeligt, hvordan man kan gøre det.

Lokalradio og -tv skal efter vores opfattelse ikke slækkes, men udbygges. Reformforslaget har betydet alvorlige problemer for mange stationer, og i øjeblikket hersker der stor usikkerhed om fremtiden. For at stække en nazistisk radio

bruger man de lokale radio- og tv-nævn som løftestang. Kritiske eller ubekvemme stationer kan udsultes med ret elastiske argumenter. Jeg har hørt, at det ikke blot er naziradioen nede i Greve, der er i klemme, men også en lokal kristen tv-station i Aalborg har en »bred opbakning imod sig«. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, men det kan vi måske få afklaret.

Regeringen nævner den særlige betydning, dagbladene har for den demokratiske debat, men forholder sig ikke til indsnavringen i ejerkredsen, som er yderst uheldig, og den forholder sig ikke til den systematiske nedgang i antallet af dagblade.

For os er dagbladene afgørende vigtige i fødekæden, og vi mener ikke, at der er nogen vej uden om at finde støtteordninger for at sikre pluralismen på det område, og vi har ikke noget imod støtteordninger. Vi har meget imod støtteordninger, hvis man gik ind og støttede nogle bestemte aviser på bekostning af nogle andre. Vi havde meget imod, hvis man gik ind og blandede sig i den redaktionelle linje, men selve det faktum at støtte, at der kan udkomme aviser, opfatter vi som fuldstændig lige så naturligt som at støtte, at der kan være biblioteker, hvor folk kan gå hen og låne bøger, eller støtte, at der bliver bygget folkeskoler, hvor folk kan gå hen og få viden. Det er en del af vores demokratiske samfund og noget, som selvfølgelig bør være til stede.

Kl. 13.05

Svaret fra regeringen har igen været mere konkurrence, og resultatet af dette ville selvfølgelig blive billigere tv og mere af det samme. Det er som sagt helt o.k. for os – ingen tvivl om det. Men igen, hvis det ligesom på dagbladenes område på tv-området skal sikres, at der ikke bare er et alternativ, men flere alternativer, så kræver det et stort offentligt public service-udbud, og det kræver, at der gives støtte.

Det er det at give støtte til kulturpolitikken, give støtte til medierne, regeringen viger tilbage fra, og det er derfor, at regeringens politik bliver en masse tomme, flotte ord, som desværre ikke afspejler den realitet, der er uden for murene.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Bodil Kornbek som ordfører.

Bodil Kornbek (KD):

Omdrejningspunkterne for mediepolitik bør være mangfoldighed, alsidighed og ytringsfrihed, og det er vi også enige om i dag. Men hvor-

dan sikrer vi så dette? For Kristendemokraterne er det afgørende, at vi i hvert fald får en klar, sammenhængende mediepolitik.

Såvel den teknologiske som den globale og politiske udvikling har de seneste år sat et markant præg på udviklingen af medieverdenen og herunder den danske mediesituation og selve medieudbuddet.

Og ja, Venstres ordfører har da ret i, at udbuddet er blevet overvældende stort, men at hævde at kvantitet altid er lig med mangfoldighed og alsidighed mener jeg er en hurtig slutning. Det er denne nuancering og konstruktive stillingtagen til den internationale og nationale medieudvikling, som Kristendemokraterne finder det vigtigt at fastholde i en sammenhængende dansk mediepolitik.

Reklamer får en større og større plads i mediebildet, og Kristendemokraterne har været og er stadig væk meget skeptiske over for liberalisering af reklameområdet, især når det drejer sig om reklamer rettet mod børn og unge, hvilket jo var netop en af de tungtvejende årsager til, at vi ikke var med i medieforliget.

Vi beklager da stadig væk, at regeringen ikke har fundet det nødvendigt eller haft mod til lovgivning, der befinder sig over EU's minimumsstandarder for reklamer. Vi havde gerne set nogle andre rammer, især når det drejer sig om børn og unge, og det ønsker vi stadig væk.

Jeg finder det da også tankevækkende, at det ikke betyder noget, i hvert fald ikke, hvis det står til fru Carina Christensen, ordfører for De Konservative, om der sker en rivende udvikling i brugen af flere reklamer. Kristendemokraterne er helt uenige i det synspunkt.

Det nye medie billede viser sig også i et stigende antal kommercielle mediers udfordring af de public service-orienterede medier. Lokalradio og -tv er en del af det, jeg kalder det mangfoldige og alsidige medie billede, og deres overlevelse kræver andre midler, end de kommercielle redskaber stiller til rådighed. Jeg må konstatere, at der på dette område er blevet skåret betydeligt, hvilket Kristendemokraterne vurderer har betydning for alsidigheden og dermed også er en forringelse.

Hvad angår privatisering af TV 2, har Kristendemokraterne aldrig haft den opfattelse, at det nødvendigvis ville betyde dårligere tv. Det, vi hele tiden har lagt vægt på som vigtigt, og som har været vigtigst for os, er selvfølgelig, inden for hvilke rammer en privatisering skulle

foregå, og hvordan man ville sørge for, at de rammer, der blev sat, også blev overholdt.

Der er det jo selvfølgelig spændende med det, statsministeren var inde på, at man altså ville komme med en konkret beskrivelse af et bodssystem. Det vil vi så se til. Vi vil selvfølgelig også se til, at der til stadighed skal opretholdes et højt kvalitetsniveau også ved en privatisering.

Men med de erfaringer, man nu har gjort i forhold til radioområdet med de to kanaler, P5 og P6, må jeg da også i dag indrømme, at der kan være en vis bekymring for, om man nu også kan fastholde en kvalitet og fastholde det niveau, som også regeringen siger de ønsker ved en privatisering.

Jeg kan kun opfordre til, at regeringen, selvfølgelig med de erfaringer, man kan få på baggrund af de kanaler, også vurderer, hvordan det så vil se ud i fremtiden med en privatisering af TV 2.

Vi gik med til denne forespørgsel ikke mindst på baggrund af afskaffelsen af portostøtten. Det undrer os, at regeringen ikke tog kritikken om en svækkelse af den demokratiske og faglige debat alvorligt. Vi kan da allerede nu konstatere, at flere fagblade oplever et fald i abonnenter, og jeg må selvfølgelig spørge regeringen, hvordan de vil sikre, at der i fremtiden forekommer en alsidig distribution af fagblade, magasiner og tidskrifter.

Kl. 13.10

Kristendemokraterne håber, at udformningen af det fremtidige mediepolitiske landskab vil bygge på nogle kvalificerede mediepolitiske overvejelser, der respekterer de lokale mediers vilkår, behovet for alsidig distribution af bl.a. fagblade, og ikke mindst at krav og betingelser skal overholdes, når de bliver stillet, for kun erved mener vi at mediepolitikken også kan blive til gavn for demokratiet.

Med disse ord håber jeg også at det står klart, at vi ikke kan stemme for regeringens forslag til vedtagelse, da vi mener, at man netop bl.a. ved portostøtten er med til at mindske den alsidighed, vi gerne ser fremmet.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL): Det lyder jo tilforladeligt, når Kristendemokraterne udtaler sig om TV 2, men undskyld jeg spørger, er det ikke hamrende urealistisk? På den ene side siger man, at man vil privatisere, det vil sige, at der også skal skabes penge til, at private ejere kan tjene penge, men på den anden

side vil man ikke give dem mulighed for at tjene penge, fordi man ikke vil give dem mulighed for at få flere reklamer der, hvor der virkelig er reklamepenge at hente, nemlig ved reklamer rettet mod børn og reklamer for alle mulige usunde ting og sager.

Hvordan hænger det sammen? Jeg kan simpelt hen ikke forstå det. Er realiteten ikke, at hvis man ønsker en privatisering af TV 2, hvis man ønsker, at der skal være private ejere, der kan gå ind og tjene lige så meget, som de kan ved at investere i tandbørster eller i hvad som helst andet – for ellers vil de jo investere deres penge der – hvis de skal kunne tjene penge på at lave TV 2, så skal der også åbnes op for lempeligere reklameregler? Er det ikke sådan, de faktiske forhold i jernindustrien er?

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Nu har det aldrig været et mål for Kristendemokraterne specielt at kæmpe for en privatisering, vi siger bare, at vi ikke var imod en privatisering.

Det er klart, at når vi taler reklamer, så accepterede vi også en vis liberalisering af reklamer, men vi lagde meget vægt på, at når det drejede sig om børn og unge, var vi meget imod, at f.eks. alkoholreklamer skulle vises på visse tidspunkter, medicinreklamer osv., osv. Vi ønsker nogle specifikke begrænsninger målrettet mod en bestemt gruppe. Men vi accepterede, det indrømmer jeg, en vis liberalisering, men ikke bare helt bredt og frit.

Det kan godt være, at hr. Søren Søndergaard har ret i, at det kan betyde, at det så måske ikke er så attraktivt at investere i en tv-station som køber, men så er det bare det. Vilårene bliver jo sat herfra. Så må man forholde sig til de købsbetingelser, der nu engang er.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det sidste synes jeg er en klar melding, som jeg bestemt kvitterer for. Hvis ikke Kristendemokraternes reelle krav til reklameregler kan blive opfyldt til punkt og prikke, så bliver der ikke noget salg af TV 2 med Kristendemokraternes støtte. Det er fair nok, for jeg ville jo netop have spurgt fru Bodil Kornbek, om der findes noget land i verden, hvor den model, som Kristendemokraterne har argumenteret for, er blevet gennemført.

Findes der noget land i verden, hvor man har private tv-kanaler, som lever efter en høj etisk standard og ikke reklamerer for øl og ikke reklamerer for cigaretter og ikke reklamerer målrettet mod børn osv., osv.? Eksisterer der sådan et sted i verden, for så kunne det være, at vi skulle tage derhen og lære af de erfaringer?

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Under medieforhandlingerne påpegede jeg rent faktisk, at der var lande, der havde en noget anden standard end den, vi så har sat her, og som blev accepteret. Bl.a. i England, når det gjaldt børn og reklamer, var der restriktioner, hvad angår alkohol, og de måtte ikke sendes, jeg tror, det var før kl. 19 eller kl. 21 om aftenen. Det kunne være en mulighed. I Norge har de også nogle andre restriktioner, end vi har her, så jeg mener rent faktisk, det ville have været muligt, og det mener jeg stadig væk, at komme med nogle restriktioner i forhold til børn og unge på nogle specifikke områder.

Men det kan godt være, at hvis man har de restriktioner – men det vil jeg trods alt arbejde for til hver en tid – så er det ikke så attraktivt at byde ind på køb af TV 2. Men så er det bare ærgerligt, for man har nogle holdninger, og er der nogle regler og nogle købsbetingelser, så må man også sørge for, at det er det udgangspunkt, man har. Og det vil vi i hvert fald ikke give køb på, når det angår reklamer.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Fru Bodil Kornbek medgiver, at der er en meget stor forskel på det at stille nogle kvantitative krav, som man har gjort med hensyn til, hvor mange minutter der skal være på den femte radiokanal, og så de meget klare public serviceforpligtelser, man udstikker for et kommende privatiseret TV 2, i øvrigt også det nuværende TV 2. Jeg siger det, fordi der lå en sammenligning af de to ting i fru Bodil Kornbeks tale.

Kl. 13.15

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Jeg er klar over, at der selvfølgelig er en gradsforskel. Jeg mener heller ikke, at jeg helt satte lighedstegn imellem det. Så er det i hvert fald udtrykt uklart.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Nu er Kristendemokraterne jo ikke dem, der har været mest hard core-modstandere af privatisering. Det fremgik også af fru Bodil Kornbeks tale. Men jeg synes alligevel, når man nu går imod den her privatisering eller i hvert fald ikke rigtig vil være ved den og stemme for den under de givne betingelser, at oppositionen skylder et svar på, hvordan man vil sikre TV 2 fremover.

Jeg går ud fra, at vi er enige om, at et af de helt store temaer fremover i forhold til at kunne sælge attraktivt fjernsyn ud over det, man selv producerer, er køb af rettigheder, som bliver dyrere og dyrere. Og det er nødvendigt, hvis man skal have en kanal, som også kan tiltrække nogle seere, at man har rettighederne til de interessante ting.

I den forbindelse skal man jo notere sig, at licensandelen til TV 2 kun udgør 5 pct. af TV 2's samlede omsætning, resten går til regionerne, og derfor er det jo helt urealistisk, at en licensandel på de 5 pct. vil kunne løfte den opgave for TV 2 fremover.

Så spørgsmålet må være: Hvis det er sådan, at man ikke ønsker at privatisere TV 2 og give dem øgede indtjeningsmuligheder på andre medier fremover, hvordan vil man så sikre, at TV 2 fremover med licensstøtte kan være en attraktiv kanal i et kommende meget mere konkurrencepræget landskab? Altså hvor mange flere penge i licens er man villig til at give stationen, for det bliver nødvendigt ...

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Ja tak. Jeg vil bede ordførerne se på det røde lys nede på bordet.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Nu har jeg jo ikke på noget tidspunkt – ej heller i dag – sagt, at vi overhovedet ikke vil have en privatisering. Jeg har tværtimod sagt, at vi jo også er meget optaget af det, som statsministeren var inde på, at se på, hvordan man kan sikre den kvalitet, som man hele tiden siger man vil arbejde for.

Det er vi interesseret i også i fremtiden, så jeg har ikke på noget tidspunkt taget afstand fra det. Men det er jo ikke det samme som at sige, at jeg skal være enig i de udbudsbetingelser, regeringen vil komme med, og det vil vi ikke være eksempelvis på reklameområdet.

Jeg kan svare ganske klart på – jeg ved ikke, hvad de andre oppositionspartier siger, og vi er heller ikke med i det forslag til vedtagelse, der ligger fra gruppen, eller hvad man skal kalde det lige nu – hvad min holdning er: Kan man ikke sikre, at TV 2 ved en privatisering fastholder et højt public service-krav osv., osv. også set ud fra vores synsvinkel med hensyn til de her restriktioner, ja, så vil jeg ikke være bleg for at sige, at så skal der selvfølgelig nogle licensmidler til. Det er også et spørgsmål om prioritering, og sådan er det jo. Det synes jeg egentlig er meget klart.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg er faktisk forvirret på et højere plan.

Bodil Kornbek (KD):

Det lyder lovende! Nej undskyld, jeg beklager.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Det er ordføreren, der har ordet.

Poul Nødgaard (DF):

Det er faktisk helt godt, at vi har fået denne her debat. Nu er det det andet parti, der går på talerstolen – først var det Det Radikale Venstre, der faktisk var varm tilhænger af en privatisering af TV 2, og nu fru Bodil Kornbek, og det er et eller andet med betingelserne, man skal se på osv. Jamen det kunne fru Bodil Kornbek jo have været med til, hvis hun havde valgt at være med i det medieforlig. Jeg har siddet og lyttet med stor interesse til den tale, fru Bodil Kornbek har holdt, og der finder jeg altså ikke nogen afgørende ting i medieaftalen, som Kristendemokraterne er uenige i.

Er det sådan bare for sjovs skyld, at man har valgt at stå uden for medieforliget, eller fordi man synes, at man ikke vil ind i den kreds, der indgik medieaftalen? Nu var fru Bodil Kornbek ikke med den nat, vi forhandlede, det var hr. Jann Sjursen, men jeg kan fortælle fru Bodil Kornbek, at hr. Jann Sjursen faktisk var lige så indstillet på at gå ind i den medieaftale, som jeg kan forstå at fru Bodil Kornbek var og er nu, men hvorfor er hun så ikke med? Jeg forstår det ikke. Prøv at forklare det med jævne danske ord.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Nu synes jeg ellers, jeg har særdeles gode pædagogiske evner, og at jeg siger tingene meget ty-

deligt. Jeg var med den nat, og jeg har selvfølgelig, også da vi behandlede alt det her omkring medieforliget, sagt ganske tydeligt, hvorfor vi ikke var med. Det er jeg egentlig også kommet ind på i dag. Reklame er en del af det, og det var meget tungtvejende.

Det kan man godt hos Dansk Folkeparti synes er en lille ting, men for os betyder det faktisk ret meget. Børn og unges ve og vel ligger os rent faktisk på sinde, også når der drejer sig om medier. Det kan godt være, at man bliver forvirret, men jeg synes, det er ren tale – og klart.

Kl. 13.20

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det er egentlig ikke så mange bemærkninger, jeg har her ved afslutningen af debatten.

Hr. Naser Khader rejste et spørgsmål, som jeg ikke berørte i min indledning til debatten, men som jeg gerne lige vil kommentere her, nemlig spørgsmålet om digitalt tv. Det har længe været klart, at digitalt tv er fremtidens tv. Digitalt tv giver bedre frekvensudnyttelse og mulighed for det, man kalder interaktive tjenester; der bliver plads til flere kanaler, og der er bedre lyd- og billedkvalitet.

Det er regeringens opfattelse, at overgangen fra analogt til digitalt tv skal drives af markeds kræfterne, drives af forbrugernes efterspørgsel. Indførelsen af digitalt jordbaseret tv starter for alvor i 2005. Fra midten af 2005 skal Danmarks Radio og TV 2 være i gang med at sende digitale programmer og tjenester. Seerne skal ikke betale særskilt for programmerne, men de skal selvfølgelig anskaffe digitalt modtageudstyr, og så må vores erfaringer vise, om der senere er forretningsmæssig basis for at lade flere tv-stationer få adgang til at sende digitalt via det jordbaserede net.

Så har flere været inde på spørgsmålet om ophevelse af bladtilskuddet. Jeg vil gerne sige, at den omlægning af tilskuddet, som regeringen foretog, ikke har den fjerneste betydning for mangfoldighed og ytringsfrihed i det danske samfund.

Det har fra starten været regeringens politik, at de vidtforregnede statslige tilskudsordninger skal saneres. Regeringens opfattelse var og er, at statens tilskud på 180 mio. kr. årligt til postomdeling af uge- og månedsblade kunne bruges bedre. Og det blev så i forbindelse med finanslovaftalen for 2004 aftalt, at pengene fremover skal bruges et andet sted, nemlig på kulturområdet til styrkelse af kulturoppbevaring.

Bladtilskuddet er gået til et stort antal blade, som det altså ikke kan være statens opgave at yde tilskud til. Som sigende eksempler kan nævnes Motor, altså bladet Motor, Landsbladet, Advokaten, Vinbladet, Penge- og Privatøkonomi, blot for at tage nogle eksempler. Og det er absolut udmærkede blade, men man kan vel med rette spørge, hvorfor de skal støttes over finansloven.

Bladtilskuddet er også gået til udsendelse af fagforeningsblade fra f.eks. DJØF, SiD, Danmarks Lærerforening og Ingeniørforeningen. Og det er jo sådan, at fagforeningerne allerede får tilskud i form af fradragsretten for kontingenterne, og så er der altså efter regeringens opfattelse ikke behov for også at give fagforeningerne tilskud til porto. Men regeringen ønsker selvsagt at støtte mangfoldigheden i det samlede mediebillede, og derfor er der oprettet en ny pulje til fremme af distributionen af uge- og månedsblade, hvor der er et særligt behov for at yde en støtte til distributionen.

Endelig har der været noget debat om privatisering af TV 2. I det forslag til vedtagelse, som Socialdemokratiet, SF, De Radikale og Enhedslisten har fremlagt, står der, at en privatisering af TV 2 med stor sandsynlighed vil medføre dårligere betingelser for public service-tv af høj kvalitet.

De, der har skrevet det, kan overhovedet ikke have hørt efter, hvad der er sagt meget tydeligt fra regeringens side hele vejen igennem, nemlig at der er den klare betingelse knyttet til salg af aktier i TV 2, at et privatiseret TV 2 fuldt ud og helt igennem skal opfylde de public service-forpligtelser, som i øvrigt også gælder for Danmarks Radio.

Der sker altså ikke nogen som helst form for svækkelse af public service-forpligtelserne. Et privatiseret TV 2 skal fuldt ud og helt igennem og hele tiden leve op til de samme public service-forpligtelser som Danmarks Radio, og det er jo for at sikre, at der også fremover er en reel konkurrence på public service. Vi skal netop ikke tilbage til, at der bliver et reelt monopol på f.eks. nyhedsudsendelser i Danmark.

Kl. 13.25

Derfor skal vi sikre, og derfor vil regeringen sikre, at et privatiseret TV 2 lever op til de public service-forpligtelser, som i øvrigt allerede er blevet skærpet i forhold til både Danmarks Radio og TV 2.

Så jeg må sige generelt, når jeg nu har lyttet her til debatten: Jeg kan altså ikke dele den kul-

turpessimisme, som især venstrefløjen repræsenterer. Det er sørgmodigt at høre på.

Det er den venstrefløj, som i sin tid var imod – var imod – at bryde Danmarks Radios monopol. Vi husker jo tydeligt, hvilken ballade der var, dengang TV 2 skulle oprettes, og hvor bange man var for, hvad det ville føre til at få sådan en reklamefinansieret kanal. Det er den venstrefløj, som nu står vagt om det, som de i sin tid kæmpede, og jeg kan ikke lade være med at tænke på, når jeg hører venstrefløjen tale om mangfoldighed og flersidighed her, at det jo til syvende og sidst handler om fra venstrefløjens side, at man gerne vil have en politisk styring af området. Man nærer mistro over for et mediebillede, hvor det faktisk er lytterne og seerne, der afgør, hvad de vil se på, og hvad de vil høre på.

Dér har vi altså tillid til det enkelte menneske. Vi tror på, at den enkelte selv er i stand til bedst at finde ud af, hvad der er værd at se på, og hvad der er værd at høre på, og hvis der ikke er noget af det, der er værd at se på og værd at høre på, så kan man bare slukke.

Men vi vil gerne sikre, at der i dette mediebillede er en reel konkurrence på public service, og det er netop det, regeringen sikrer ved at knytte strenge betingelser til, hvad et privatiseret TV 2 skal leve op til.

Så regeringens mediepolitik repræsenterer netop det, som også er anført i forslaget til vedtagelse fra Venstre, Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti, nemlig et mediebillede, der bygger på informations- og ytringsfrihed, mangfoldighed og alsidighed.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Jeg er glad for, at statsministeren understreger vigtigheden af digitalt tv, for fremtidens tv er jo digitalt tv.

Jeg forstår bare ikke, hvorfor regeringen vælger den lille model med fire kanaler og ikke tager skridtet fuldt ud og digitaliserer helt. Det er det ene spørgsmål.

Mit andet spørgsmål går ud på, at hovedbegrundelsen og hovedargumentet, som ikke kun statsministeren, men også V og K har gentaget, for at privatisere TV 2, er, at det er for at tiltrække risikovillig kapital. Det er i hvert fald det, jeg hører har været hovedbegrundelsen.

Vi har jo en lovgivning, der faktisk giver TV 2 Danmark vide rammer for de aktiviteter, som selskabet kan udøve. Hvad er det, der hindrer

TV 2 med den nuværende konstruktion i at tiltrække risikovillig kapital?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jeg tror, at det allerede har været berørt i debatten så udmærket af Venstres ordfører, hr. Jens Rohde, som netop anførte, at af de indtægter, som TV 2 i dag har, er det så forsvindende lille en del, der kommer fra licensbetaling, at der ikke er ret meget at hente til fortsat økonomisk udvikling, så ad den vej kan man ikke hente penge.

Så spørger hr. Naser Khader: Hvem forhindrer nogen i at skyde penge ind i TV 2, sådan som det er nu? Jo, men man må spørge: Hvem har en forretningsmæssig interesse i det med den konstruktion, der findes i øjeblikket?

Det er vores klare opfattelse, at forudsætningen for at kunne tiltrække en kapital til udvikling af TV 2 er en privatisering af TV 2.

Kl. 13.30

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Så forstår jeg ikke det svar, som kulturministeren har givet hr. Christian Lund Jepsen fra Venstre, som har overskriften »30-04«, hvor der står: TV 2 Danmark har således i medfør af loven adgang til at udøve anden virksomhed end medievirksomhed, så længe denne anden virksomhed er beslægtet med eller relaterer til medievirksomhed. TV 2 Danmark A/S er hermed indrømmet ganske vide rammer for de aktiviteter, som selskabet kan udøve.

Det vil sige, at muligheden for at tiltrække kapital er der nu – allerede nu som aktieselskab. Derfor forstår jeg ikke, at det er det, der er regeringens hovedargument for at privatisere TV 2.

Et bispørgsmål: Hvordan ville statsministeren reagere, hvis f.eks. Berlusconi eller Murdoch købte TV 2? Hvordan ville statsministerens reaktion være?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det svar, som hr. Naser Khader henviser til, trider jo ikke på nogen som helst måde mod det, jeg har svaret her. Det er da rigtigt nok, at der findes nogle i og for sig fleksible rammer for aktiviteter. Men det er jo ikke det, der er det afgørende. Det afgørende er, at man kan få penge til de aktiviteter, og der er forudsætningen for at få penge altså, at der er en selvstændighed, at der

er et økonomisk råderum for TV 2, og det kræver efter vores opfattelse en privatisering af TV 2.

Og det er derfor, at en privatisering ikke er et mål i sig selv, men et middel til at skaffe de penge frem, der skal give mulighed for udvikling af TV 2, så vi fortsat i Danmark kan have en reel konkurrence på public service.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Statsministeren brugte udtrykket, at venstrefløjen var imod at bryde Danmarks Radios monopol. Er det ikke mere rigtigt at sige hele sandheden, nemlig at man var imod at bryde den under de betingelser, det drejer sig om? Man var ikke imod at bryde monopolet. Jeg synes, at vi, når vi omtaler andres synspunkter, skal være meget opmærksomme på, hvordan vi forholder os til de pågældende synspunkter.

Så sagde statsministeren, at betingelserne for TV 2's public service er de samme som også gælder for Danmarks Radio. Det er de jo selvfølgelig abstrakt set, men det er de vel ikke i virkelighedens verden. Har vi og har statsministeren ikke en forventning om, at Danmarks Radios public service er på et andet niveau? Når man kalder det niveau, skal det forstås på den måde, at når det drejer sig om drama, og når det drejer sig om magasinprogrammer, så har vi nogle bestemte forventninger til Danmarks Radio.

Har statsministeren en forventning om, at TV 2 nu i fremtiden skal sende dyre serier svarende til »Krøniken« og også lave de der forskellige magasinprogrammer?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

For det første må jeg sige, at realiteten er den, at hr. Aage Frandsen og hans parti var imod etableringen af TV 2. Det bekræfter hr. Aage Frandsen også. Så siger hr. Aage Frandsen: Jamen det var bare på grund af de betingelser, der blev stillet op. Nå jo, men det var jo den mulighed, der var for at bryde monopolet. Man skulle jo også have skaffet nogle penge til det, og det var gennem reklamefinansiering. Og det var venstrefløjen imod, den venstrefløj, som nu kæmper for at bevare det, man i sin tid var imod. Jeg noterer det bare.

Det andet om public service er, at i forbindelse med et salg af TV 2 vil der blive stillet meget præcise krav til, at de public service-forpligtelser overholdes, og de skal i princippet svare til

dem, som Danmarks Radio skal leve op til, således at vi sikrer en reel konkurrence på public service-området.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Når statsministeren siger, at det parti, jeg repræsenterer, var imod at bryde Danmarks Radios monopol, så er det fuldstændig ukorrekt. Man var imod den lov, der blev fremsat vedrørende TV 2.

Hvis vi giver os til at argumentere på den måde, at fordi man er imod noget, som en foreslår, men i øvrigt også er for nogle bestemte ting, og vedkommende så siger, at vi så er imod det generelt, så ender vi i en rigid politisk diskussion. Jeg synes, at statsministeren skulle holde sig for god til at sige, at mit parti har været imod at bryde Danmarks Radios monopol. Det er decideret ukorrekt.

Så har jeg et spørgsmål vedrørende digitaliseringen. Hvad får statsministeren til at tro på, at markedet kan løfte digitaliseringen? Det er jo det, der er forudsætningen, at man via det, at der er penge at tjene, så får digitalt tv og radio. Erfaringen nogle steder fra viser, at det er meget svært.

Derfor undrer det mig, at man ikke fra statsens side, regeringens side i højere grad bruger nogle af de penge, der er inden for medieområdet, f.eks. når man sælger radiokanaler, til at sikre digitale serier.

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Der er da, som der står skrevet i himlen, større glæde over 1 synder, der omvender sig, end over de 99 retfærdige. Så der er da grund til i den grad at glæde sig over, at hr. Aage Frandsen er tilhænger af at bryde Danmarks Radios monopol.

Men det er jo alt sammen historie. Nu er det nutid, og nu er hr. Aage Frandsen så bekymret over at give dette TV 2, som altså brød Danmarks Radio monopol, fortsatte udviklingsmuligheder, så det kan hamle op med konkurrencen med Danmarks Radio. Det noterer jeg bare.

Med hensyn til digitalisering kan jeg jo ikke give nogen garanti for, hvad forbrugerne vil, men vi vil altså gerne give forbrugerne muligheden for at bestemme. Jeg tror faktisk, at der ligger så mange spændende muligheder i digitaliseringen, at det nok skal vække forbrugernes in-

teresse, og så vil det vise sig, ligesom det altid har gjort på det teknologiske område, at de frie markeds kræfter nok skal drive udviklingen fremad. Sådan har det været hidtil; sådan vil det også være fremover.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu vil jeg nødig tale på hele venstrefløjens vegne, ligesom jeg går ud fra, at statsministeren nødig vil tale på hele højrefløjens vegne eller gøres ansvarlig for alt, hvad højrefløjens har gjort gennem tiderne, men lad det nu ligge.

Jeg vil bare sige, at en del af venstrefløjens var imod et reklamefinansieret TV 2, fordi vi sagde, at det er en glidebane: Hvis man laver reklamefinansieret TV 2 nu, fører det i sidste ende til, at det vil blive privatiseret. Hovsa, hvem fik ret? Statsministeren kan jo overveje det.

Så prøver statsministeren at fremstille det, som om det bare gælder om, at der skal være en enkelt lille kanal, som kan hamle op med monopolerne i Danmarks Radio. Det er muligt, at statsministeren har hørt det, men jeg har ikke hørt nogen i den her sal foreslå nedlæggelse af TV 3, nedlæggelse af TV 3+, nedlæggelse af TvDanmark 1, nedlæggelse af TvDanmark 2, nedlæggelse af dk4, nedlæggelse af Eurosport, nedlæggelse af osv., osv. Har statsministeren hørt nogen, der har foreslået de kanaler nedlagt? De skal selvfølgelig fortsætte.

Det, der er spørgsmålet, er: Skal vi opretholde en stærk offentlig public service-sektor inden for det her område? Det er det, der er spørgsmålet; ikke om der skal være alle mulige private kanaler. Selvfølgelig skal de da være der, medmindre statsministeren ønsker at forbyde det.

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Regeringen ønsker netop, at der skal opretholdes en skarp konkurrence på public service, og det er også derfor, at det efter regeringens opfattelse er nødvendigt at privatisere TV 2 for at skaffe de penge tilveje, der skal give udviklingsmuligheder for TV 2, og så dertil knytte betingelser om, at et privatiseret TV 2 fuldt ud skal leve op til public service-forpligtelser akkurat som Danmarks Radio. På den måde sikrer man public service og konkurrence på public service.

Jeg bliver så glad, når jeg hører hr. Søren Søndergaard remse hele listen af kanaler op – og den er jo meget længere – for hvor er det skønt, at vi er kommet til en verden og et mediebillede,

hvor der er en sådan mangfoldighed af kanaler. Hvor er det herligt, at venstrefløjens kamp for monopollet og mod konkurrencen i den grad mislykkedes.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg ved ikke, hvilken verden statsministeren befinder sig i. Jeg ved ikke, hvornår venstrefløjens har ført en kamp mod, at TV 3 kunne få lov at sende, eller mod, at der skulle være satellitter. Eller hvad med internettet? Det har venstrefløjens måske også ført en kamp mod?

Næh, statsminister, hvis vi siger, at der er et hav af private kanaler og de kan leve, som de bedst kan, er det, der er spørgsmålet, og det, der er vores forpligtelse, ikke at holde liv i dem eller nedlægge dem – det afgør de selv – men at der er en public service-sektor. Her er det, at statsministerens bud på at skabe et stærkt public service-alternativ til Danmarks Radio – jeg er enig i, at der skal være et sådan alternativ – er at sælge til Murdoch eller Berlusconi samt sikre, at der kommer flere reklamer i tv.

Hvad er grunden til, at statsministeren er så interesseret i at få solgt TV 2 til Murdoch eller Berlusconi plus er så interesseret i, at der kommer flere reklamer i TV 2? For det bliver jo resultatet, eller vil statsministeren nu garantere, at der ikke kommer flere reklamer i TV 2?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Altså de sørger, som hr. Søren Søndergaard har på forskud, er han i hvert fald sikker på at få. Jeg synes, at hr. Søren Søndergaard skulle vente med al sin sorgmodighed eller måske blive overrasket af glæde over det, hr. Søren Søndergaard ser den dag, det bliver aktuelt at sælge TV 2, for da vil hr. Søren Søndergaard se, at der til salget er knyttet meget skrappe betingelser til, hvad et privatiseret TV 2 skal leve op til af public service-forpligtelser.

Kl. 13.40

Nu ved jeg ikke, det fører jo ikke til så meget bare sådan at grave op i historien, men alligevel: Jeg har jo været med herinde i så mange år, at jeg kan huske 1980'ernes mediedebat – jeg siger det kun for sådan at sætte alting i relief – og jeg kan huske, at det dengang i fuldt alvor blev diskuteret, og dengang var det vist ikke engang kun venstrefløjens, der var også andre, der diskuterede det, om det var rimeligt at give frihed til, at man måtte sætte parabolantennener op i Danmark.

Det er vi nogle der kan huske i ramme alvor blev diskuteret i denne Folketingssal i 1980'erne.

Så er det bare, jeg siger: Nej, hvor er det herligt, at vi i dag har et samfund, hvor selv venstrefløjen jubler af begejstring over, at der er en sådan mangfoldighed af kanaler, og at alle disse forsøg på at beskytte et monopol i sin tid mislykkedes.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Man kunne vel egentlig godt forvente, at statsministeren som også pressens minister tog den her diskussion lidt mere alvorligt end det, der er kommet til udtryk i svarene her i dag.

Vi har brugt meget tid i den her forespørgselsdebat på at diskutere Sky Radio, og det har vi altså ikke gjort uden grund. Jeg erindrer meget stærkt endda, da da medieforliget blev indgået, og vi dengang sagde, at der her er en reel risiko for, at Murdoch kommer ind på det danske medielandskab, blev der sagt fra Venstre og De Konservative: Det er skræmme-kampanjer, det er skræmmebilleder, han har ikke en chance. Nu ejer han altså den femte landsdækkende radiokanal i Danmark og har øje på TV 2. Det bliver statsministeren da nødt til at forholde sig til.

Det interessante i forhold til diskussionen om TV 2 er jo: Synes statsministeren, at Sky Radio i dag efterlever de politisk opstillede public service-forpligtelser, der påhviler radiostationen?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg må med beklagelse meddele fru Mette Frederiksen, at jeg ikke lytter tilstrækkeligt til Sky Radio til at kunne give en bedømmelse af, i hvilket omfang Sky Radio lever op til de forpligtelser. Fru Mette Frederiksen kan da ikke forlange, at jeg skal høre radio. Der er da frit valg. Jeg har da lov til at høre, hvad jeg vil. Det kan da ikke nytte noget, at fru Mette Frederiksen bliver sur over det.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Nej, men jeg kan til gengæld forvente, at vores statsminister lever op til sit politiske ansvar.

I den mediaaftale, der er indgået mellem regeringen og Dansk Folkeparti, er der nedskrevet public service-forpligtelser til Sky Radio. Jeg går da ud fra, at når statsministeren i dag står og lover den danske befolkning, at et privatiseret TV 2 vil være med samme indhold og af samme

kvalitet som det TV 2, vi kender i dag, kan statsministeren dermed garantere, at de opstillede public service-forpligtelser vil blive overholdt.

Hvis statsministeren i dag ikke er i stand til at sikre, at de public service-forpligtelser, der påhviler radioen, bliver overholdt, hvordan skal man så overhovedet tro det i forhold til TV 2?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det ligger altså fuldstændig klart, at i forbindelse med et salg af TV 2 vil der bliver stillet skrappe public service-forpligtelser. De skal overholdes, og det vil blive påset, at de bliver overholdt.

Med hensyn til det andet spørgsmål: Fru Mette Frederiksen stillede mig et spørgsmål om Sky Radio, og helt ærligt altså, den har jeg ikke tid til at høre. Fru Mette Frederiksen kan altså ikke forlange, at jeg personligt skal se TV 2, høre Danmarks Radio og Sky Radio, se TV 3 og lave bedømmelser. Det kan jeg ikke påtage mig.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Tak til statsministeren. Fru Mette Frederiksen som ordfører.

Mette Frederiksen (S):

Der er jo en grund til, at fem af Folketingets partier inviterer til en forespørgselsdebat om de danske medier. Det gør vi, fordi medierne er et helt afgørende og centralt element i det at have et levende demokrati.

Som jeg sagde i min ordførertale, er det ikke nok med sandheder i en offentlig debat. Det er også nødvendigt med kendsgerninger, og kendsgerninger kommer altså kun, hvis medierne i Danmark har det albuenum og det spillerum, der skal til, for at lige præcis den mangfoldighed, den pluralisme og den alsidighed, der har været udgangspunkt for diskussionen i dag, fremkommer.

Jeg synes personligt, at det er endda meget ærgerligt, at statsministeren i en så væsentlig diskussion, om en landsdækkende radiostation i Danmark efterlever de politisk opsatte public service-forpligtelser, vifter diskussionen til side med at sige: Jeg kan da ikke høre Sky Radio, fru Mette Frederiksen kan da ikke forvente, at jeg ser Danmarks Radio eller TV 2.

Kl. 13.45

Jeg forholder mig overhovedet ikke til statsministerens medieforbrug, men jeg kræver da, at når en regering sammen med Dansk Folkeparti i et medieforlig definerer, hvilke forpligtel-

ser en femte landsdækkende radiokanal i Danmark har, sikrer de sig, at de faktisk bliver overholdt, at de ikke bare knipses diskussionen til side ved at hylde, at der er kommet flere medier, og at der dermed er mere mangfoldighed. Der er selvfølgelig også på det her område behov for, at vi tager et politisk ansvar.

Jeg vil gerne her i dag sige, at ja, det er godt med konkurrence, og det er ved gud godt med konkurrence også på medieområdet. Der kan aldrig være for mange stemmer i en offentlig debat. Der kan til gengæld være for få. Men som det også er fremkommet i debatten i dag, kan markedet ikke klare alt. Endda hr. Jens Rohde har i dag fra talerstolen sagt, at markedet ikke kan klare alt.

Det er derfor, at vi har behov for et stærkt Danmarks Radio, men det er også derfor, at vi har behov for et stærkt TV 2. Jeg må sige, at erfaringerne fra liberaliseringerne på radioområdet med en regering, der ikke ønsker at efterleve egen public service-forpligtelse, indikerer, at en privatisering af TV 2 ikke er så let endda.

Regeringen har nu haft knap 2 år til at overbevise resten af Folketinget om, at medieforliget var en god aftale for de danske medier, men den overbevisning er altså ikke kommet til stede. Vi har heller ikke i dag i forespørgselsdebatten, der nu har stået på i flere timer, hørt de argumenter, der skulle overbevise os og seerne af TV 2 om, at vi vil få et bedre TV 2 med den privatisering, der lægges op til.

Vi har aldrig påstået, at en mediediskussion er let. Det er en balancegang, og det er svært politisk at definere de krav, der skal gælde medier, fordi man meget let kommer til at gå det skridt over grænsen, man ikke må, og blande sig i indholdet. Men derfor er diskussionen alligevel nødvendig, og det er nødvendigt, at vi tager det politiske ansvar på os.

Vi bliver nødt til at forholde os til, at antallet af selvstændige dagbladstitler i Danmark er raset ned, for med den ejerkoncentration sker der uundgåeligt også en koncentration af magten. Det behøver ikke at have negative konsekvenser, men det kan have det. Derfor den politiske diskussion.

Regeringen bliver også nødt til at forholde sig til, at når den fjerner portostøtten til alle de blade, tidsskrifter, fagblade og andre udgivelser, der er i Danmark, betyder det selvfølgelig indskrænkninger i forhold til den offentlige debat.

Derfor: Må jeg ikke have lov til endnu en gang at opfordre regeringen til, når vi har en

mediediskussion i Folketinget at tage den seriøst og også på det her område tage et reelt politisk ansvar.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg vil gerne bede om mere ro i salen, så man kan høre de guldkorn, der bliver sagt.

Jens Rohde (V):

Debatten om mediepolitikken er ganske nødvendig og alvorlig, og derfor skal den tages seriøst, siger fru Mette Frederiksen.

Derfor er det sådan lidt tankevækkende, at det eneste, fru Mette Frederiksen reelt kan svinge sig op til i denne her debat, er en diskussion om Sky Radio eller ikke Sky Radio. Det eneste, fru Mette Frederiksen har kunnet svinge sig op til her fra Folketingets talerstol og fra sin plads, er at spørge om Sky Radio udelukkende med henblik på at prøve at male skræmmebilleder af, hvor forfærdeligt vores medie billede er og kan blive, når det er sådan, at der kommer kommercielle aktører ind på markedet, vel vidende at mangfoldigheden, alsidigheden, udbuddet af programmer aldrig nogen sinde har været større i den danske æter, og det takket være de liberaliseringer, vi har gennemført.

Jeg gennemgik i min tale, hvordan historien var i sin tid. Det er jeg ikke sikker på at fru Mette Frederiksen husker, selv om vi har nogenlunde samme alder. Det har jo på grund af liberaliseringerne bevæget sig i en retning, hvor mangfoldigheden aldrig nogen sinde har været større på det elektroniske mediemarked.

Lad mig så sige, at Sky Radio, hvis vi endelig skal diskutere den, har 1 million lyttere hver eneste uge. Er den ene million lyttere så bare en flok dompapper, som ikke forstår, hvad kvalitet er? Noget kunne tyde på det, når man lytter til fru Mette Frederiksen. Det synes jeg bare fortæller alt om Socialdemokraternes og især fru Mette Frederiksens mediepolitik og tilgang til diskussionen her.

Det er fuldstændig rigtigt, at markedet ikke kan klare alt. Men det er jo derfor, at vi fortsat sikrer, at der er meget skrappe public service-krav til TV 2, og der er væsentlige forskelle på de krav, som vi stiller til et privatiseret TV 2, også inden for den kvalitative del, og så de public service-krav, som blev stillet i forbindelse med udbuddet til Sky Radio. Der er væsentlige og store forskelle, men det vil fru Mette Frederiksen ikke engang forholde sig til.

I det hele taget vil fru Mette Frederiksen ikke forholde sig til det, hun står og efterlyser heroppe på talerstolen, nemlig kendsgerninger, kendsgerninger og kendsgerninger. Hver eneste gang fru Mette Frederiksen går herop, er det, som om hun i sit svar siger: Hvis det er fakta, så benægter jeg fakta. Det danner altså ikke grundlag for en ordentlig samtale eller en ordentlig og seriøs diskussion om forholdene i og fremtiden for de danske medier.

Kl. 13.50

Den her diskussion kunne man komme meget længere med, hvis det var sådan, at fru Mette Frederiksen ikke konsekvent fjernede alle nuancer og kørte videre med sin – undskyld, jeg siger det – gammelmandsretorik. Jeg synes faktisk, det er lidt ærgerligt, fordi der er så meget at diskutere på det her område.

Må jeg så ikke sige igen med henblik på dagbladene – nu kan jeg se, at fru Mette Frederiksen har markeret, og det glæder jeg mig over, for jeg mangler stadig væk et svar fra fru Mette Frederiksen på, hvad det er, fru Mette Frederiksen vil, hvis der skal gøres noget for dagbladene – at fru Mette Frederiksen klandrer os for, at vi ikke vil gøre noget. Jo, det vil vi og gør vi, for vi skaber nogle rammer for dagbladene, der kan give dem en udvikling. Men fru Mette Frederiksen stiller sig bare herop og siger, at der skal gøres noget for dagbladene. Vi får bare ikke noget svar på, hvad det er. Det vil jeg meget, meget gerne have et svar på nu, for så kan vi også indregne de omkostninger, fru Mette Frederiksen sætter op, på finansloven, sådan at vi kan se, hvor meget det efterhånden beløber sig til, det, som Socialdemokraterne hver eneste dag kommer med af overbud uden at finansiere det.

Så jeg vil bede fru Mette Frederiksen om at komme herop og give os et svar.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg ville gerne komme op på talerstolen igen, men det er mig desværre ikke tilladt, så jeg bliver på min plads, sådan som reglerne påbyder.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Så vil jeg gerne bede om ro i salen.

Mette Frederiksen (S):

Det interessante i den her diskussion er jo, om det, vi ser på radioområdet lige nu, giver os mere kvalitet, mere mangfoldighed og mere alsidighed. Mig bekendt er erfaringerne fra Sky Ra-

dio indtil nu nærmest det modsatte. Det har vi ikke kunnet få regeringen og ej heller Venstre til at forholde sig til i dag.

Vi har nemlig fået at vide, især af kulturministeren, at det, at vi skulle have en femte og en sjette – delvis – landsdækkende radiokanal, skulle handle om at bryde Danmarks Radios monopol; der skulle konkurreres på kvalitet. Jeg vil spørge hr. Jens Rohde: Bliver der konkurreret på kvalitet? Eller bliver æteren blot fyldt ud?

Så vil jeg gerne i forhold til dagbladsdiskussionen sige, at vi gerne fra Socialdemokratiets side vil lægge op til, at Dagspressens Finansieringsinstitut får tilført flere ressourcer, vi vil meget gerne anvise finansiering hertil, fordi vi på den måde kan give ikke mindst nogle af de meget små dagblade nogle udviklingsmuligheder og en udviklingsstøtte.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg synes, det er tyndt, når fru Mette Frederiksen stiller sig op og siger, at man gerne vil tilføre dagbladene flere ressourcer, forud for en forespørgsel, som man selv har stillet. Så må man jo komme herop og være konkret, så må man fortælle, hvor mange ressourcer det er, så vi kan få en reel og en ordentlig diskussion af det, og om det er vejen at gå.

Hele dagbladssektoren betakker sig jo for, at vi går ind og gør det ad den vej, fordi man godt inden for dagbladene ved, at når der kommer politiske penge, når man skal ind på finansloven yderligere, så har politikerne også fingrene i det.

Men der er ikke kommet noget reelt bud. Man har bare stillet sig op og sagt: Vi vil have flere ressourcer, vi vil have flere licensmidler til TV 2, vi vil have flere penge til dagbladene. Men vi får ikke beløbsstørrelsen at vide, og vi får slet ikke – som det er sædvane, når Socialdemokraterne kommer med deres politiske forslag – en finansiering, der hænger sammen.

Så vil jeg bare sige i forhold til Sky Radio: Tager 1 million lyttere fejl? Hvis det var sådan, at Sky Radio ikke havde været et alternativ til det, der var i dag, hvorfor i alverden har de så 1 million lyttere? Det kan jo undre.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg kan da sådan set godt forstå, at der er mange, der vælger at lytte til Sky Radio, for der er meget god musik, hvilket ikke ændrer på, at Sky Radio ikke er et nyhedsalternativ eller en kon-

kurrent på kvalitet til Danmarks Radio. Der er sådan set ikke noget som helst i vejen med, at man tænder radioen og lytter til musik, men det, der står i medieforliget, er, at regeringen og Dansk Folkeparti ønskede konkurrence på kvalitet og ønskede at hindre Danmarks Radios monopol på national nyhedsformidling på radiosiden, og jeg kan bare konstatere, at det i hvert fald ikke er sket.

Må jeg så ikke i forhold til Dagspressens Finansieringsinstitut sige, at der ikke er nogen rigtig vej at gå i forhold til at støtte dagblade, men man kan vælge den bedste vej, og der er vores bud i dag, at vi har en god ordning med Dagspressens Finansieringsinstitut allerede, så skal vi ikke udvide den? Man kunne jo altså overveje at lade det finansiere med en del af de midler, vi får fra afgiften på den femte og sjette landsdækkende radiokanal, så er det finansieret.

Kl. 13.55

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jamen vi skal bare vide, hvor mange penge det er, så kan vi diskutere finansieringen. Det er alt for luftigt, vil jeg sige til fru Mette Frederiksen, og det er for dårligt, når man stiller en forespørgsel, at man så i øvrigt kommer og siger, at man ikke har noget bud på, hvordan dagbladene skal klare sig fremover.

Vi er de eneste, der er kommet med et bud på det. Fru Mette Frederiksen har intet haft at byde på. Hun har bare sagt, at vi skal have flere ressourcer. Ja, det kan enhver jo komme og sige. Men så er man jo nødt til at diskutere det i forhold til andre prioriteringer, sådan må det nødvendigvis være, og vi skal da i hvert fald vide, hvor mange ressourcer man vil have. Det kan da ikke passe, at fru Mette Frederiksen ikke har tænkt over det. Ja, jeg ved det ikke.

Så kan man ikke komme og påstå, at der ikke har været noget alternativ. Har fru Mette Frederiksen været ude at spørge de her lyttere, der lytter til Sky Radio, om de synes, at deres nyhedsbehov bliver tilfredsstillet gennem de nyheder, der bliver sendt på Sky Radio? For der bliver jo sendt nyheder.

Det kan godt være, at fru Mette Frederiksen ikke synes, det er godt. Det kan godt være, at hun hellere vil høre nyheder på P 1 eller P 2 eller P 3 eller P 4 eller på Voice eller på Talpa Radio, eller hvad der ellers er. Der er jo et hav af muligheder. Det synes jeg er helt fair.

Men er det ikke rimeligt, at vi lader de lyttere, som nu har valgt Sky Radio, og som synes, at det tilfredsstillende deres behov, træffe deres valg, frem for, at det er fru Mette Frederiksen, der skal definere for dem, hvad de har godt af at lytte til?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Der er jo en række ting her, som hr. Jens Rohde ikke har været inde på, og det skal jeg komme tilbage til i mit ordførerindlæg. Men jeg synes trods alt, at vi skal give hr. Jens Rohde, at hr. Jens Rohde her i dag er kommet med en erkendelse. Jeg tror, det er første gang, jeg nogen sinde har hørt hr. Jens Rohde sige det, og jeg lytter ellers altid, når hr. Jens Rohde taler, det er helt sikkert. Hr. Jens Rohde har i denne debat erkendt, at markedet ikke kan klare alt. Det synes jeg er en god erkendelse.

Så havde jeg også forestillet mig, at der så fra hr. Jens Rohdes side ville komme et svar på, hvad vi så gør ved det, når nu markedet ikke kan klare alt. Hr. Jens Rohde kommer også med et bud, nemlig: Derfor må vi stramme public service-kravene.

Altså når markedet ikke kan klare alt, så må vi stille flere krav til markedet. Undskyld, jeg ved ikke, hvad det er for en handelshøjskole, hr. Jens Rohde har gået på, men jeg tror ikke, den holder. Hvis man har problemer med at få en forretning til at løbe rundt, så tror jeg ikke, at det helt rigtige, man skal gøre i forhold til den forretning, er at pålægge den nogle yderligere krav. Derfor: Hvordan hænger de to ting sammen?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg har nu altid erkendt, at markedet ikke kan klare alt. Alternativet skulle jo være, at jeg havde sagt, at Danmarks Radio skulle privatiseres fuldt ud, og det har hr. Søndergaard aldrig hørt mig sige, så det må hr. Søndergaard trods alt give mig på trods af vores uenigheder.

Hvordan hænger det så sammen i forhold til, hvad der kan klares på den ene side og den anden side? Det, vi ønsker, er jo selvfølgelig at sikre, at der er den fulde konkurrence på public service. Med hensyn til at vi erkender, at markedet ikke kan klare alt, vil jeg sige, at vi jo giver Danmarks Radio over 3 mia. kr. – det svarer næsten til den samlede danske kulturstøtte – til at lave radio og tv i Danmark, og der er jo et hav af kanaler både på tv og på radio. Det vil sige, at der er et bredt udbud her.

Så siger vi, at så er der et marked, som vi også ønsker at stille nogle krav til, fordi man får en public service-station, en nuværende public service-station, som har en værdi, og som er blevet bygget op over årene. Når vi så ønsker at privatisere TV 2, har det ikke noget med en bastant politisk markering at gøre. Det har rent faktisk noget at gøre med, at vi ønsker at sikre TV 2 nogle udviklingsmuligheder, forretningsmæssige udviklingsmuligheder, som kan sikre, at de også kan købe rettigheder og har penge til at lave de udsendelser, som vi gerne vil have dem til at lave fremover. Og det bliver altså nødvendigt, for de små licensmidler, som de får, vil de ikke kunne løfte de opgaver med i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes ikke, hr. Jens Rohde svarer på spørgsmålet.

Det er svært at få en kanal til at løbe rundt, markedet kan ikke klare alt, når man stiller store krav omkring public service osv.; det kan ikke lade sig gøre. Det er derfor, vi giver penge til Danmarks Radio. Det gør vi lige præcis, fordi vi har en erkendelse af, at markedet ikke kan klare alt. Hvis man vil lave public service, koster det mere, end man kan få ind på et marked.

Men hvordan skal TV 2 så få det til at løbe rundt på et marked, ved at man oven i købet, som hr. Jens Rohde siger, sætter strenge public service-krav? Efter min mening hænger det ikke sammen, medmindre man allerede har erkendt, at de strenge public service-krav selvfølgelig ikke bliver opfyldt.

Selvfolgelig kan enhver idiot, havde jeg nær sagt, lave en halv times nyhedsudsendelser, men der er meget stor forskel på, om den halve times nyhedsudsendelser består i at læse op, hvad der har stået i en avis, eller om den består i at lave selvstændigt journalistisk arbejde. Det gør jo en forskel.

Hvordan kan man fastlægge det på forhånd? Er risikoen ikke netop, fordi markedet ikke kan klare alt, at vi på det formelle plan får en public service-forpligtelse, der bliver opfyldt, men reelt får vi det ikke?

Kl. 14.00

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Nej, tværtimod, fordi et af de allerallervigtigste varemærker for TV 2 er jo deres nyhedsudsendelser i dag. Og man skal være en ualmindelig

dårlig købmand, hvis det er sådan, at man tager det allervigtigste varemærke, man overhovedet har på sin station, og skyller det ud med badevandet. Man skal være en ualmindelig dårlig købmand. Så jeg kan slet ikke se noget problem i det her.

Men det, vi gør, er at skabe et grundlag for TV 2 til, at de kan videreudvikle sig i den mediekonvergens, som er, at de kan brede sig ud over andre medier, uden at vi her giver dem statsstøtte til det og dermed laver konkurrenceforvridning over for andre aktører, for det mener vi ikke at man skal kunne gøre. Her får vi et frit TV 2, der så, for at de kan få lov til at agere og få den store kanal, hovedkanal – de får lov til at sende landsdækkende – har nogle forpligtelser, de skal opfylde. Og jeg er helt overbevist om, at TV 2 vil opfylde de forpligtelser, også fordi de jo i dag er den mest populære station. Hvorfor i alverden skulle man dog som kommerciel station gå ind og lave noget tv, som ingen gider at se eller høre på? Det ville også være en meget dårlig forretning, så jeg er fuld af fortrøstning.

Jeg ser det her som en udviklingsmulighed for TV 2. Venstrefløjen ser det som noget andet, men så mangler vi bare stadig væk et svar på: Hvor skal midlerne komme fra, og hvor meget skal licensen stige, hvis TV 2 skal have mulighed for at udvikle sig på de betingelser, som venstrefløjen stiller op? Det har vi aldrig fået et svar på.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

En kort meddelelse: Der er endnu to ordførere, og der er en kort bemærkning. Debatten var sluttet, men er genopstået, så vi kører videre. Det er bare en oplysning til dem, der står i salen: Hvis de udelukkende vil snakke, er der plads udenfor. Der er 6-8 minutter igen.

Hr. Aage Frandsen som ordfører.

Aage Frandsen (SF):

Det er jo sådan med folketingsdebatter, at når man har haft en runde og ministeren har svaret, kan man føle anledning til at sige noget igen, og det er den ret, jeg benytter mig af.

Statsministeren sagde, at venstrefløjen var imod at bryde Danmarks Radios monopol, og han blev ved med at gentage det. Derfor føler jeg trang til at korrigere det, statsministeren sagde. Nu repræsenterer jeg ikke nødvendigvis hele venstrefløjen, men jeg føler mig kaldet, når man siger venstrefløjen. SF var ikke imod at bryde Danmarks Radios monopol, men vi var imod, at

det skulle foregå på den måde, at man lavede et reklamefinansieret tv. Vi havde et andet bud.

Til det der med, hvem var det, der ikke ville åbne for en hel masse muligheder, vil jeg sige, at så er der nogle, der i øjeblikket fremstiller det, som om man kunne have gjort en hel masse på radio- og tv-siden tidligere. Der må man altså huske, at de teknologiske muligheder blev bedre igennem 1980'erne, det var derfor, diskussionen opstod. Jeg har da heller ikke hørt, at Venstre i 1970'erne f.eks. ønskede at bryde Danmarks Radios monopol på tv- eller radiosiden, for det var teknologisk og økonomisk ikke muligt.

Vi er tilhængere af, at der er en mangfoldighed, men vi er også tilhængere af alsidighed. Det vil sige, at bare fordi man får mere af det samme, har man sådan set ikke fået meget mere alsidighed og heller ikke mangfoldighed. Men det er fint, at man har en række kanaler, som folk kan lade være med at se, og de kan se dem, hvis de vil. Det, vi diskuterer, er: Er det klogt at placere TV 2ovre i den rent kommercielle del, eller er det klogere at have TV 2 i en del, hvor man også kan påvirke det, sådan at man kan stille nogle krav og påvirke det på den måde, at man, ved at de har en økonomisk sikkerhed, kan stille nogle krav? Det er det, vi diskuterer, hverken mere eller mindre. Det er ikke noget med, at nogle ikke vil bryde noget monopol, eller at nogle vil opretholde et eller andet, som om man ikke vil have mangfoldigheden.

Så vil jeg godt komme med en kommentar til det spørgsmål om dagbladene, som hr. Jens Rohde rejser. Hr. Jens Rohde siger, at dagbladene ikke vil have politiske penge. Nej, men de vil sådan set godt have momsfrigtagelse, og det er sådan set også en slags penge. Men det, der er det uheldige ved alene at give momsfrigtagelse, er jo, at jo større bladene er; jo mere omsætning de har, jo mere indirekte tilskud får de. Det, der så er spørgsmålet, er: Kan vi hjælpe den dagspresse, som ikke har de store indtægter via annoncer, og kan vi hjælpe den dagspresse, som måske kunne blive etableret?

Derfor skal vi gerne levere mere konkret til hr. Jens Rohde omkring Dagspressens Finansieringsinstitut, for det er den vej, man er nødt til at hjælpe, hvis man vil løfte nogen. Jeg har tidligere beklaget, at Dagen gik ned; ikke, at den gik ned, men at et eksperiment gik ned.

Kl. 14.05

Så vil jeg til allersidst sige: Det er dejligt at få oplyst i dag, at der er fem partier i Folketinget,

som hellere ser, at TV 2 ikke privatiseres under de betingelser, vi kender.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes, der er et par ting, som fremstår uklart, og hvor jeg beklager, at hr. Jens Rohde som regeringsblokkens hovedordfører ikke har svaret på spørgsmålene.

For det første afviste hr. Jens Rohde hånligt, at der var nogen, der skulle gøre sig til smagsdommer over indholdet i programmerne. Det var jo noget, seerne og lytterne afgjorde, og kan 1 million lyttere i forhold til Sky Radio tage fejl?

Jeg forstår udmærket tankegangen, men så forstår jeg bare ikke, når jeg så læser det forslag til vedtagelse, som hr. Jens Rohde har været medforfatter til, at der står, at man skal arbejde for at give borgerne et kvalitetsorienteret og mangfoldigt medieudbud.

Hvad betyder kvalitetsorienteret? Jeg synes, hr. Jens Rohde skal forklare, hvad kvalitetsorienteret betyder. Når man ikke kan måle kvalitet, hvordan kan man så give et kvalitetsorienteret udbud? Det synes jeg vi må få et bud på ... der er ikke gået 4 minutter, det er der altså ikke.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Der er 3 minutter i anden ordførertale. Det kan ordføreren ikke lave om på.

Søren Søndergaard (EL):

For det andet siger hr. Jens Rohde, at alt skal gives frit, og at folk skal have lov til at lytte til, hvad de vil. Så har jeg flere gange spurgt: Hvad så med den naziradio nede i Greve, gælder det også den? Og hr. Jens Rohde lader bare være med at svare på spørgsmålet.

Nu har kulturministeren mulighed for at gå op og svare på spørgsmålet. Men han er måske på vej ud ad døren i en fart?

Når man siger sådan nogle ting og oven i købet beskylder alle for at stå for et stalinistisk Nordkorea, og hvad ved jeg, så må man jo kunne svare på spørgsmålet: Gælder det også naziradioen i Greve?

Det er et meget fundamentalt spørgsmål, ikke fordi det er specielt vigtigt, men det er et meget fundamentalt spørgsmål, om det, man siger, egentlig er rigtigt, eller om det bare er sådan noget, man siger, for at det skal lyde godt.

Så til statsministeren. Statsministeren gør meget ud af, at der er nogle, der tager sorgerne på forskud. Nej, vi tager ikke sorgerne på forskud, men det er rigtigt, at vi har en opfattelse af, at

hvis man skal undgå, at der bliver solgt til Berlusconi, hvis man skal undgå, at der kommer flere reklamer, så skal man være meget klar i sine krav. Det er statsministeren ikke, og derfor kan statsministeren heller ikke undgå, at der bliver solgt til Berlusconi, og derfor kan statsministeren heller ikke undgå, at der kommer flere reklamer. For hvis statsministeren kunne undgå det, så kunne han jo gå herop og sige det. Der var da ikke noget lettere for statsministeren end at gå herop og sige: Dansk TV 2 bliver ikke solgt til Berlusconi; der kommer ikke flere reklamer i dansk TV 2.

Intet ville være lettere for statsministeren, men statsministeren kan ikke gøre det, fordi statsministeren har været med til at lave en lovgivning, der betyder, at muligheden for at sælge til Berlusconi er til stede, plus at det er stensikkert, at der vil blive flere reklamer i TV 2. Det er selvfølgelig ikke nogen god sag for statsministeren, for statsministeren har også læst den Gallupundersøgelse om TV 2, der viser, at noget af det, folk er mest utilfredse med i forhold til TV 2, lige præcis er reklamerne, og derfor er det ikke nogen vindingsag for statsministeren, og derfor undlader statsministeren at svare på et spørgsmål, som ellers burde være ekstremt let at besvare.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Formanden følger forretningsordenens side 66 angående forespørgsler, og der er i anden omgang 3 minutter, så dermed er taletiden udløbet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Kl. 14.10

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 54 af Jens Rohde (V), Carina Christensen (KF) og Poul Nødgaard (DF) (se side 5353) vedtoges med 61 stemmer (V, DF og KF) mod 49 (S, SF, RV, EL og KD).

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 53 af Mette Frederiksen (S), Aage Frandsen (SF), Naser Khader (RV) og Søren Søndergaard (EL) (se side 5351).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Forespørgsel nr. F 18:

Forespørgsel til statsministeren:

»Hvad agter regeringen at foretage sig for at sikre, at Velfærdskommissionen fremlægger flere alternative forslag til, hvordan velfærdssamfundet kan indrettes, således at vælgerne får reelle valgmuligheder?«

Af Ole Sohn (SF), Holger K. Nielsen (SF), Villy Søvnald (SF) og Aage Frandsen (SF).

(Forespørgslen anmeldt 31/10 2003. Fremme af forespørgslen vedtaget 6/11 2003).

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Vi venter lige et øjeblik, til der bliver ro i salen igen.

Begrundelse

Ole Sohn (SF):

En velfærdskommission kan være et godt instrument til at forberede politiske reformer og fremkomme med forslag, forskellige varianter og muligheder, der kan sikre vælgerne nogle reelle valgmuligheder for, ad hvilken vej velfærdssamfundet skal udvikle sig. Men det kræver en bred og fælles forståelse mellem Folketingets partier om et kommissorium og en sammensætning, samt at der sikres forskellige valgmuligheder. Derefter er det selvfølgelig op til Folketingets partier at tage stilling til, hvilke af de forslag, der i givet fald måtte fremkomme, man kan støtte eller ikke støtte, og hvilke man vil forkaste ud fra det hørupske princip om, at man deler sig efter anskuelse.

Regeringen har valgt ikke at gøre Velfærdskommissionen til et fælles projekt, men til et regeringsudvalg. Det ses af den måde, som kommissoriet er skruet sammen på, hvor der bl.a. står, at det ikke er en mulighed at øge skatterne, som i forvejen er på et højt niveau. Og senere står der, at det skal være inden for rammerne af uændrede skatter, at kommissionens arbejde skal udfolde sig. Det er således en præmis, der gør, at skatterne skal være uændrede.

Det er regeringens politik, det er helt fair, men det hindrer jo, at kommissionen kan komme med forslag, der bygger på det nuværende skattetryk eller f.eks. hæver skattetrykket eller kommer med forslag til, hvordan man kan udbygge det skattefinansierede velfærdssystem. Det vil sige, at vælgerne ikke får mulighed for at vælge med hensyn til forslag til bedre velfærd,